

MAGAZÍN

PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE

LÉTO 2014

<http://www.enrichmentjournal.ag.org>

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **LIFE PUBLISHERS**

Redaktor české verze: Radek Smetana, M.A.

Překlady: Marek Goitka, B.A.

Jazykové korektury: Věra Dvořáková, Radek Smetana

Grafické zpracování: Dita Targoszová

OBSAH

Michael Clarensau (str. 4-8)

Mentalita „jde to“: Jak vést na základě vašich silných stránek, ne vašich slabostí
Pastoři nemohou jít všemi možnými směry; jakmile ale půjdou směrem, kterým hoří jejich srdce, budou nadpřirozeně vyzbrojeni k tomu, aby se na této cestě stali efektivními vedoucími.

Eric Swanson (str. 9-12)

Navenek zaměřený malý sbor: Jak se posunout od údržby k misi
Navenek zaměřený sbor poměřuje svou efektivitu transformačním dopadem, který má na své okolí.

Martin Moldan (str. 13-16)

Sbor a jeho vliv

Pokud se chceme zamýšlet nad vlivem malého sboru na společnost, je potřeba si nejprve vyjasnit dva pojmy: jak veliký je „malý sbor“ a co rozumíme pojmem „vliv“.

Pete Scazzero (str. 17-20)

Emocionálně zdravá pastorace

Nesmíme zapomenout na náš cíl – proměnu lidí do podoby Krista.
Milovat lidi neznamená udržovat je šťastné.

Tim Leathers (str. 21-23)

Vyrábění stanů ve 21. století: Jak proměnit obtíže spojené s prací na dvojí úvazek na příležitost

Civilní zaměstnání duchovních rozšiřuje naše teritorium a umožňuje nám získávat lidi, kteří by za námi do církve nikdy nepřišli.

Marcia Lednicky (str. 24-27)

Série na téma Adamova žebra

Tato série zkoumá jedinečnou roli manželky duchovního pracovníka.

Část 1

Jak může životní partnerka duchovního naplnit své Bohem svěřené poslání

Nikdy neomezuj Boha v tom, co touží ve tvém životě vykonat nebo jak si tě chce použít.

Mark Wootton (str. 28-31)

Kompletní letniční série

Část 2: Postřehy z hory Sínaj

Tak jako jsou první velikonoce předobrazem oběti dokonalého Beránka, je i hora Sínaj předobrazem Letnic. Sínaj nám pomáhá pochopit Letnice.

H. Maurice Lednicky (str. 32-36)

Série „Život v království“

Část 2: Vlastnosti věčného Otce

Naše omezená slovní zásoba neobsahuje žádná slova, jež by vystihla nekonečného Boha.
Bůh nemůže být větší, než jakým je již od věčnosti.

Terry L. Terrell (str. 37)

Osnova kázání: Díkuvzdání v Gilgálu

ÚVODNÍK

Drazí čtenáři,

vítejte u **letního vydání Magazínu praktické letniční teologie**. V minulých úvodnících jsem zdůrazňoval, že obsah Magazínu reflektuje především realitu amerických letničních sborů sdružených v církvi Assemblies of God a že je třeba umět si převést principy uvedené v jednotlivých článcích do naší vlastní české reality.

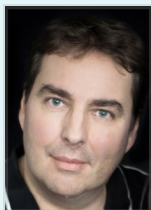
Tentokrát to pro Vás nebude tak složité. V tomto vydání si totiž všimnete, že americká realita není od té české v některých aspektech zase tak moc vzdálená a že americké sbory řeší podobné výzvy, jako ty naše.

Dozvíte se například, že většina sborů Assemblies of God nepatří mezi velké sbory (v 84 % případů se účastní nedělních bohoslužeb méně než dvě stovky lidí) a mnoho pastorů slouží ve společenstvích, která čítají okolo padesátky členů. Dozvíte se také, že mnoho pastorů těchto malých sborů musí mít ještě další pracovní úvazek, aby mohli zabezpečit materiální potřeby svých rodin.

Zároveň však také uvidíte, že tyto zdánlivé handicapy lze obrátit v přednosti - že i malé sbory mohou nalézt způsoby, jak významně ovlivnit své okolí. Často jde jen o to mít oči otevřené na potřeby vlastní komunity a mít srdce připravené pomoci tyto potřeby naplnit. V této souvislosti je pak i výhodou, když je pastor zároveň učitel, policista, záchranář či řidič autobusu a může získat přístup k lidem, kteří by jinak křesťanské společenství pravděpodobně nikdy dobrovolně nenavštívili.

Kromě těchto motivačních článků v tomto vydání naleznete i pokračování teologicky zaměřených sérií na témata související s praktickým letničním životem. Stejně tak se můžete začíst do úvahy biskupa Apoštolské církve o tom, jak je možné téma malá církev – velký vliv reflektovat z české perspektivy. Máte-li k tomuto tématu či k Magazínu praktické letniční teologie jakékoliv podněty, uvítáme je na adrese **mplt@post.cz**

Přeji Vám, abyste v jednotlivých článcích našli povzbuzení a inspiraci pro Vaši vlastní realitu a abyste se nechali trošku nakazit tou nezdolnou americkou mentalitou „Jde to!“ a to za každých okolností.

Radek Smetana
redaktor české verze

MENTALITA „JDE TO“

Jak vést na základě silných stránek, ne slabostí

Mnozí pastoři se dostali na hranice svých možností tolikrát, že jejich myšlení je ochromeno mentalitou „to nejde.“ Musí se v této zoufalé situaci nacházet každý menší sbor?

Michael Clarensau

Chtěl jsem smečovat basketbalový míč do koše. Poté, co mi hodiny sledování Julia Ervinga a Kareema Abdula-Jabbara – mých dětských idolů – dokázaly, že smečování do koše dláždí cestu na basketbalové výsluní, jsem dospěl k přesvědčení, že schopnost smečovat do koše mi zajistí vytoužené místo v našem středoškolském basketbalovém týmu.

A tak jsem trávil hodiny skákáním. Nebyl jsem schopen vstoupit do místnosti, aniž bych si neotestoval, zda se prsty dokážu dotknout stropu. Cvičil jsem je a snažil se roztáhnout je natolik, abych byl schopen uchopit basketbalový míč a zároveň provádět svou leteckou akrobacii.

Byl jsem však nejmenším dítětem ve třídě. A i když jsem visel hodiny na tyči v nedalekém parku s cílem natáhnout svou drobnou postavu aspoň o kousíček, bylo jasné, že mi do vysněné výšky 2,10 m bude nejméně 30 cm chybět. Pokud by mé sny vskutku závisely pouze na schopnosti smečovat míč do koše, čekaly by mě v životě jen noční můry a zklamání. Postupem času mi vše došlo. Dospěl jsem k nemilosrdnému závěru, že zasmečovat míč do koše jsem nikdy neuměl, neumím a nikdy toho ani nebudu schopen.

Na počátku svého prvního působení v pozici pastora sboru, jenž se nacházel v jednom malém kansaském městečku a byl tvořen úžasnou směsicí asi pětasedmdesáti obrácených lidiček, jsem bojoval s podobným zklamáním. Ne, sborový basketbalový tým nepotřeboval hráče pod košem; v rámci našeho společenství jsem i tak byl pravděpodobně nejlepším sportovcem. Byli jsme ale příliš vzdáleni tomu, kde jsem náš sbor chtěl mít, a všechny mé sny, které jsem ohledně něj choval, se zdály být stejně nedosažitelné jako ta obroučka koše visící tři metry vysoko.

Navštěvoval jsem různé konference o církevním růstu, ale bylo to, jako bych sledoval převlečené basketbalové dlouhány, kteří zvedají laťku zcela mimo můj dosah. Tito vedoucí žili někde v oblacích nad mou hlavou; a ačkoli jsem obdivoval jejich úžasné skutky a stále snil o dosažení těch svých, věděl jsem, že spolu se svými sborovými přáteli nejsme schopni dělat ani zlomek z toho, co konají tito vedoucí, patřící do křesťanské síně slávy.

Mnozí pastoři menších sborů tento pocit důvěrně znají. Skvělé knihy a nejrůznější úhledně zabalené programy na nás volají ze stránek katalogů a nabízejí nám cestu k dosažení snů, pozvánky na konference pak pro změnu

slibují odpovědi na všechny naše otázky. Když ale nahlédneme dovnitř, všechny naše naděje berou za své, jakmile si uvědomíme, že nejsme schopni dělat to, o čem autor tvrdí, že je snadné.

A opravdu toho schopni nejsme. **Mnohé malé sbory postrádají lidské zdroje, finanční zdroje a duchovní schopnosti k tomu, aby se jednoduše vydaly na cestu, která dovedla k úspěchu někoho jiného, a dosáhly stejných výsledků.**

Zkrátka nemají potřebné hudebníky, aby secvičily propagovaný muzikál, nemají učitele, aby nastartovaly učednický program, nemají lidi, aby spustily ten či onen projekt a nemají ani peníze, aby dělaly věci na této úrovni. A tak říkají, že to dělat nemohou, a mnohdy mají pravdu.

Měl bych vám říci, že jsem to do toho středoškolského basketbalového týmu přeci jen dotáhl. Nikdy jsem se nenaučil, jak smečovat, můj otec mě nicméně brávil ven na ulici a učil mě to, čeho jsem schopen byl. Pomohl mi zlepšit ovládání míče a naučil mě přesně přihrávat. Dokonce jsem se naučil strílet s výskokem, nakolik mi to mé hubené ruce dovolovaly. Můj otec mi pomohl rozvinout ty dovednosti, které mne ve většině případů dovedly do týmu, na hřiště a na vítěznou stranu.

Mnozí pastoři se dostali na hranice svých možností tak často, že jejich myšlení je ochromeno mentalitou „to nejde“ (*Viz postranní panel s textem „Jak poznám, že jsem uvíznul v mentalitě „to nejde“?“*) Musí se v této zoufalé situaci nacházet každý menší sbor?

Pokud tě seznam věcí, které nejsi schopen dělat, poněkud deprimuje, poohlédni se po jiném seznamu. Můj otec trval na tom, že odpovědí jsou věci, které dokážeš. Pro mnohé z nás naše omezené zdroje znamenají, že toho, co *nejde*, je více, než toho, co *jde*. V přesměrování našeho úsilí k věcem, které jsou bezpečně v našem dosahu, se však skrývá netušený potenciál.

Marcus Buckingham se ve své knize *Nyní objev své silné stránky* (*Now Discover Your Strengths*) snaží vyvrátit mylnou představu, že největší potenciál k růstu se nachází v oblasti našich největších slabostí.¹ Tvrdí, že pravděpodobně nikdy nedosáhneme úspěchu tehdy, budeme-li se soustředit na to, co nám nejde. Veliký

potenciál se skrývá v tom, když svou energii investujeme do svých předností.

Gary McIntosh, autor mnoha materiálů pro malé sbory, propaguje podobnou myšlenku. Ve své knize *Tvůj sbor má naději* (*There's Hope for Your Church*) McIntosh povzbuzuje pastory, aby hledali své nasměrování mezi věcmi, které jejich lidé zvládají dobře.² Ve skutečnosti připojuje svůj hlas k mnoha dalším, kteří vytyčují následující cestu k objevení unikátní stezky vedoucí ke zdraví a růstu sboru.

NADŠENÍ VEDOUCÍHO

Srdce vedoucího je tím prvním místem, kde začít pátrat po tom, co můžeme dělat. Pastoři jsou také jen lidé a ve svých srdcích mají plno cílů a tužeb ještě předtím, než zaujmou své současné role. Jeden pastor sní o uzdravování zlomených lidí, neboť právě to pro něj církev učinila na jeho cestě k Bohu. Další zase stěží zadrží slzy, když si uvědomí výzvy, které čekají na děti a studenty. Cítí uvnitř zoufalou touhu pomoci této nastupující generaci. Srdce jiného pastora se pak pro změnu upíná k lidem, k nimž se nikdo jiný neobrací. Pro jiné je největší radostí, když vidí kolem sebe působit Boží moc, která proměňuje životy lidí.

Pastoři mají tendenci začít se po nějakém čase zaměřovat na úkoly. Jejich služba na ně týden co týden klade své nároky, až nakonec nabudou dojmu, že jejich skutečnou touhou jsou jejich povinnosti vyplývající ze služby, například kázání. Opravdová touha se ovšem nachází hlouběji. Někdy si to uvědomí až tehdy, když se rozpomenou, „jak je Bůh povolal“ (1K 1,26, B21). Návrat k touze, která je na počátku přivedla do služby, jim pomůže připomenout si hlubší důvody pro službu.

Pastoři nemohou jít všemi možnými směry; jakmile ale půjdou směrem, kterým hoří jejich srdce, budou nadpřirozeně vyzbrojeni k tomu, aby se na této cestě stali efektivními vedoucími. Tato touha je odlišuje od ostatních vedoucích a svědčí o tom, že Bůh pro ně připravil jedinečnou cestu, po níž se mají vydat, cestu, na níž budou moci mobilizovat ty, které vedou, a maximalizovat jejich vliv.

JAK POZNÁM, ŽE JSEM UVÍZNUL V MENTALITĚ „NEJDE TO“?

Vedoucí může být často až jedním z posledních, kdo si uvědomí, že se jeho myšlení zmocnila mentalita „nejde to.“ Díky tomu, že jsem měl možnost pracovat s velkým počtem pastorů a vedoucích, z nichž mnozí byli silně frustrovaní, vyzporoval jsem následující charakteristické prvky ochromující tvořivost a naději lidí.

SCHOPNOSTI SBORU

Druhým místem, na kterém se lze dopátrat správných kroků vpřed, jsou ty věci, které sbor dobře zvládá. Jak již bylo dříve poznamenáno, ne všechno dokáže malé shromáždění realizovat na vysoké úrovni. Avšak bez ohledu na to, kde leží rámec jeho možností, každý sbor zvládne dělat nějakou věc dobře.

Bůh se ve své církvi projevuje úžasnou kreativitou. Rozděluje dary a dovednosti takovým způsobem, že každá služba určitého sboru může být jedinečná. Všichni prostě nejsme dobří ve stejných věcech. Jeden sbor se vyznačuje efektivní službou vyučování a dokazuje tuto schopnost kvalitní nedělní školou či službou dětem. Jiný sbor může být požehnan dobrými hudebníky, kteří dodají sborovému uctívání jedinečnou energičnost. Další sbor pak může mít horlivou touhu sloužit a schopnost nalézat nové tvůrčí způsoby, jak to dělat.

Zdá se, že čím déle církev existuje, tím více služeb a programů realizuje. Energie lidí ze sboru a jeho zdroje se šíří prostřednictvím mnoha různých činností. Mnohé z nich byly iniciovány například očekáváním denominace nebo proto, že jiné sbory dosáhly skrze takové služby úspěchu. Pravdou je, že menší sbory vykazují větší náchylnost podléhat cestující vizi. Cestující vize jsou takové podněty ke službě, které si někdo přinesl ze svého starého sboru do sboru nového. A vzhledem k tomu, že v menších sborech jsou pastor a vedoucí sboru mnohokrát lidem dostupnější, není problém, aby tito lidé za nimi zašli a přesvědčili je o tom, aby sbor nastartoval nějakou službu, s níž má tento nový člen zkušenosti ze svého původního sboru. Často k tomu dochází ve sborech, jež postrádají jasnou vizi a nasměrování.

Výsledkem je hromadění programů a služeb, které sboru dlouhodobě brání v nalezení jasného zaměření. Není výjimkou, že menší sbor provozuje širší paletu iniciativ a programů, než byste našli v kalendáři většího sboru. Jakmile sbor objeví, co mu jde dobře, a začne směřovat své zdroje ke zúženému seznamu založenému na jeho silných stránkách, často začnou věci nabírat na obrátkách. Lidé baví dělat to, v čem mohou dosáhnout úspěchu, a díky jejich kvalitnímu zapojení lze dosáhnout mnohem lepších výsledků, než tomu bude v případě činností, kde se projevují jejich slabosti.

POTŘEBY KOMUNITY

Potřeby lidí naší komunity jsou třetím místem, kde hledat možnosti pro naši službu. Zatímco s některými problémy se potýká každé město i městečko, zároveň také platí, že každé město může mít své specifické potřeby jedinečné

povahy. Malé město se může kupříkladu vyznačovat abnormálně vysokou mírou alkoholismu či kriminality mladistvých. Možná je tam vysoký počet svobodných matek, anebo se místní komunita musí potýkat s rostoucím počtem příslušníků nějakého etnika. Když se služba sboru zaměří na nějaký významný problém své komunity, začnou se objevovat mnohé příležitosti.

Když se spojí pastorovo nadšení, schopnosti sboru a potřeby komunity, mohou se dát věci úžasným způsobem do pohybu. Zkombinováním nadšení, schopností a potřeby může služba obdržet takové zaměření, které se stane jejím „motorem“ pohánějícím sbor vstříc nové a uspokojujivé budoucnosti.

Mnoho menších sborů je naneštěstí odhodláno dosáhnout svého úspěchu tím, že půjdou ve stopách úspěšných příběhů velkých sborů. A tak rozjíždějí nové služby, které již od prvních chvil postrádají kvalitu a propojení s komunitou. A čím častěji sbor zkusí metodu pokusu a omylu, tím více se budou jeho členové stavět na odpor každému novému nápadu.

NASMĚROVÁNÍ VEN

Každý sbor má něco, co umí dobře dělat nebo co je schopen se naučit dělat dobře. Často ovšem neudělá následný krok, tedy nenajde způsob, jak tuto svou schopnost obrátit směrem ven. Sbory příliš často zaměřují své neefektivnější služby na své vlastní členy a lidi z místní komunity mohou tyto dary zakusit v praxi pouze tehdy, pokud se rozhodnou zúčastnit nedělní bohoslužby.

Dejme tomu, že sbor má například vynikajícího biblického učitele. Tento učitel poskytuje každou neděli jedny z nejlepších vzdělávacích lekcí ve městě, avšak jedinými lidmi, kteří mohou z jeho/její moudrosti těžit, je 12-15 účastníků biblického vyučování. Řekněme, že by tentýž učitel ubral čtvrtinu (13 týdnů) ze svého závazku v nedělní škole a nabídl nedalekému komunitnímu centru šestitýdenní kurz věnující se rodičovství z pohledu Bible. Přednosti sboru by byly najednou patrné celé komunitě a i tohoto učitele by to navždy mohlo změnit.

Stejný přístup by bylo možné zaujmout například i ke skvělé sborové službě dětem. V menších lokalitách jsou školy často otevřené kvalitním dětským programům či mimoškolním aktivitám. Když se vám to daří dělat kvalitně v neděli, proč to nezkusit v pondělí?

Dobře si vzpomínám na úspěšné snahy v oblasti služby dětem v mém prvním sboru. Mí lidé odváděli skvělou práci, vědělo o tom ovšem jen pár rodin a okolo dvaceti dětí. Teprve ve chvíli, kdy se nám podařilo najít způsob, jak tuto schopnost nasměrovat ven, se tato služba stala katalyzátorem růstu.

Jiné sbory zase excelují v hudební oblasti. Třebaže nemusí mít zdroje nebo sofistikovanou produkční kapacitu jako velké sbory, místní si i tak mohou vychutnat koncert někde v parku nebo hudební scénu na každoročních městských slavnostech. Mnohé sbory zjistily, že uspořádat městský koncert 4. července (při příležitosti amerických oslav Dne nezávislosti – pozn. překl.) je mnohem efektivnější pro navázání kontaktů s novými lidmi než tradiční vánoční koncerty konané na půdě sboru.

Mnohým se skutečně daří nalézat způsoby jak sloužit své komunitě. Před rokem mi jeden tým vedoucích malého sboru sdělil, že jsou dobří v organizování pohřbů. Toto jejich přiznání se zpočátku zdálo být přinejmenším divné, společně jsme však zjistili, že skvělá péče a povzbuzující poselství jejich pastora spolu s výborným jídlem, které připraví ženy ze sboru, by dohromady mohlo být fantastickým způsobem, jak zasáhnout truchlící v jejich městě. A tak v současné době již místní pohřební ústav ví, že může zavolat tomuto malému místnímu sboru, kdykoli narazí na zarmoucenou rodinu, která by uvítala podporu církve. Není to úžasná strategie, jak oslovit místní komunitu?

Samozřejmě že existuje mnoho způsobů, jak může sbor posloužit svým sousedům. Potravinové banky, sbírky oblečení, hlídání dětí svobodným rodičům jsou jen některé z desítek dalších možností, kterými sbor může šířit svůj vliv. Avšak místo toho, aby se malý sbor pustil do několika takových činností, udělá lépe, když si vybere jednu nebo dvě, v nichž se mu daří, a průběžně bude hledat způsoby, jak je vykonávat lépe a lépe. Maximalizování silných stránek je cestou k větší efektivitě.

Pro některé sbory bude výzvou objevit to, co dokážou dělat dobře. Mnohá menší společenství stárnou, a tak se zdá, že dřívější energie do služby již momentálně schází. V takových případech se nabízí jedna účinná alternativa, a tou je učit se milovat lidi a milovat je správně. Potřeba hlubokých vztahů je silnější než kdykoli předtím, a tudíž sbor, který lidi opravdu miluje, vždy nalezne smysl své existence.

Láska je samozřejmě pověřením pro kterýkoli sbor bez ohledu na jeho další schopnosti (J 13,35; 1K 13,1). Ti, kdo nedokážou opravdově milovat, nikdy nevybudují skutečně zdravou církev, a tak každé společenství musí tuto schopnost zařadit mezi ty věci, které vykonává dobře.

VYROVNÁNÍ SE S FRUSTRACÍ

Buckinghamův názor, že když ve službě vycházíme ze svých silných stránek, vytvoříme tím cestu pro zefektivnění své práce, může být pro mnoho vedoucích z menších společenství osvobozující. Snaha rozvíjet služby a porovnávat je s těmi, kdo mají více zdrojů, udržuje v mnohých vedoucích pocit méněcennosti. Názory,

že naše hudba nebude nikdy jako ta jejich nebo že naše služba mladým tohle nikdy nedokáže, způsobují, že znevažujeme hudebníky a mládežnické programy, které ve sboru máme. A to je cesta k mnoha nežádoucím situacím.

Pokud je každý jednotlivec vlastníkem jedinečných darů a schopností, pomocí nichž je schopen posílit církev (Ř 12,6), pak platí, že Bůh vyzbrojil každé společenství svým jedinečným způsobem. Objevením těchto schopností a jejich rozvíjením tak, že se z nich stanou přednosti, se před společenstvím otevře cesta zdravého růstu, která bude danému společenství vyhovovat a kterou bude daný sbor schopen udržet i do budoucna.

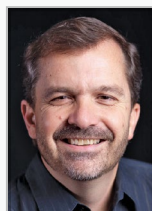
Vzhledem k tomu, že úkolem pastora je budovat lidi k tomu, aby efektivně realizovali službu, kterou jim světil Bůh (Ef 4, 13), musí být jedním z jeho prvořadých cílů pomoci lidem nalézt a rozvinout jejich dary.

ZÁVĚR

Kdyby mě můj otec nenaučil věnovat maximální úsilí tomu, abych zvládl driblink a piloval střelbu na koš, pak by znak školního týmu přišitý na zaprášenou bundu v mé skříni byl pouze nesplněným přáním a hrou na ‚kdyby‘. Nikdy jsem neohrozil místo v síni slávy kteréhokoli ze skvělých basketbalistů, ale i přesto o více než 30 let později si chodím několikrát týdně zahrát. Mé vzpomínky by byly zastřeny zklamáním a možná bych nikdy nenabyl dost sebedůvěry k tomu, abych rozvíjel jiné své přednosti, na nichž bych pak mohl vybudovat svou vlastní budoucnost.

A tak se přestaňte věšet na tyč a snít sny jiných. Věnujte maximum své energie tomu nejlepšímu, co ve vás je, a sledujte, jak se z vašeho sboru stává to, co z něj Bůh chce mít.

Michael Clarensau, ředitel organizace Healthy Church Network, Springfield, Missouri

Poznámky

1. MARCUS BUCKINGHAM A DONALD O. CLIFTON, *Now Discover Your Strengths* (New York: The Free Press, 2001), s. 7.

2. GARY L. MCINTOSH, *There's Hope for Your Church: First Steps to Restoring Health and Growth* (Grand Rapids: Baker Books, 2012), s. 75.

PĚT ZNAKŮ MENTALITY „NEJDE TO“

✘ 1. KDYŽ SE STAVÍŠ K NOVÝM NÁPADŮM KRITICKY.

Frustrovaní vedoucí často zpočátku reagují na návrhy jiných negativními myšlenkami. A i když se později rozhodnou nápad realizovat, počáteční negativní reakce svědčí o tom, že jejich pochybnosti převyšují jejich naděje.

✘ 2. KDYŽ NEDŮVĚŘUJEŠ ÚSPĚCHU JINÝCH.

Frustrovaní vedoucí mohou začít věřit tomu, že úspěchy jiných jen podtrhují jejich vlastní selhání. Když někdo jiný vyhrává, pak já jsem ten poražený. Tyto pocity jsou často ventilovány kritizováním těch úspěšných a jejich obviňováním, že v otázkách zásadních hodnot činí kompromisy nebo že zkrátka „podvádějí“ nějakým jiným způsobem.

✘ 3. KDYŽ UŽ JSI VYZKOUŠEL VŠECHNO A NIC Z TOHO NEFUNGUJE.

Čas od času mám možnost mluvit s nějakým vedoucím, který trvá na tom, že už vyzkoušel všechno. Ve většině případů samozřejmě není možné, aby dotyčný měl dost prostředků na to, aby již vše zkusil, avšak jeho únava pramenící z opakujících se neúspěchů jej dovedla k tomu, že již dopředu odmítá jakýkoli nápad a není ochoten představit si, že by vyzkoušel něco, o co se v minulosti ještě nepokusil.

✘ 4. KDYŽ SES IZOLOVAL OD OSTATNÍCH VEDOUČÍCH A MOŽNOSTÍ NECHAT SE POVZBUDIT.

Je smutné, že se mnoho vedoucích, kteří uvízli v mentalitě „nejde to“, začne stranit svých přátel ze služby, přestávají se účastnit denominačních setkávání, kde by se mohli dohlednout o úspěších jiných nebo narazit na nějaké užitečné nápady. Běžně argumentují tím, že „tam pro mě nic není“ nebo hledají způsob, jak tato setkání kritizovat a omlouvat tak tím svou neúčast.

✘ 5. KDYŽ SE NA SPOLEČENSTVÍ ZAČNOU ODRÁŽET TVÉ FRUSTRACE.

Mnoho frustrovaných vedoucích bohužel rozšíří virus, který je připravil o jejich vlastní naději. V takovémto prostředí pak dobrovolníci často na svou službu rezignují a u zaměstnanců sboru se rozvine stejná frustrace jako u pastora, takže se začnou ohlížet po nové službě, protože již „nejsou dále schopni snášet to, jací lidi jsou.“

Pravdou je, že pastoři uvěznění v mentalitě „nejde to“ budou klást vinu buď sobě, anebo sboru. Mnozí z nich se službou skončí, anebo vytvoří nezdravé prostředí, z něhož všichni noví lidé budou prchat. Jaké kroky můžeš podniknout? Elijášovo putování k opětovnému nabytí duševního zdraví nám skýtá užitečnou cestu k uzdravení (1. Královská 19).

JAK PORAZIT MENTALITU „NEJDE TO“:

1. ZDRAVĚ JEZ A ODPOČIŇ SI (v. 6). Deprese má často vliv na náš spánek a zdravé stravovací návyky. Nejsi neporazitelný. Postarej se o své tělo a tím dáš svým myšlenkám větší příležitost k uzdravení.

2. BUĎ S BOHEM O SAMOTĚ (vv. 11-13). Elijáš se potřeboval opětovně přesvědčit o Boží velikosti a ujistit se o tom, že Bůh je větší než aktuální hrozby. Frustrovaní pastoři často potřebují stejné vidění. Elijášovo sebelítostné stěžování nakonec vezme za své a Boží povolání pro tvůj život bude moci být obnoveno.

3. VRAŤ SE PO CESTĚ, PO NÍŽ JSI PŘIŠEL (v. 15). Aby se Elijáš mohl vrátit zpět na svou cestu, musel učinit pokání z útěku. Musel při návratu znovu projít místy, jimiž ve své frustraci utkal. Pastoři se musí vrátit k věcem, které řekli, nebo ke vztahům, které ve své frustraci poškodili, a uplatnit svou nově nabytou sílu ve všech těchto situacích.

4. VRAŤ SE K PRÁCI (vv. 16-17). Stejně jako Elijášovi dá Bůh i každému uzdravenému pastorevi jasně vnímání úkolu, který ho v budoucnu čeká. V této fázi uzdravení spatří pastor své dílo novými očima a objeví hodnoty na místech, kde mu dříve jeho frustrace zastírala zrak.

Nemusíte být nejlepším sborem ve své komunitě, můžete se však stát nejlepším sborem pro svou komunitu.

NAVENEK ZAMĚŘENÝ MALÝ SBOR: JAK SE POSUNOUT OD ÚDRŽBY K MISII

Zde je návod, jak na to.

Eric Swanson

Když se potkají dva pastoři, do pěti minut se jeden z nich nakonec zeptá: „Jak to jde?“ nebo „Kolik lidí máš na nedělní bohoslužbě?“ Lidé rádi vědí, jak si stojí ve srovnání se svými kolegy. Co kdyby se ale téma rozhovoru změnilo? Položte jinou otázku: „Jaký vliv má váš sbor na vaši komunitu?“ Tak začínáme poměřovat ne velikost sboru, nýbrž velikost stopy, kterou sbor zanechává ve svém okolí. A i ten nejmenší sbor je schopen mít naprosto zásadní vliv na své okolí.

JINÝ UKAZATEL SKÓRE

Navenek zaměřený sbor používá jiný ukazatel skóre. Definice, kterou používám v souvislosti s takto zaměřeným sborem, je společenství, které neměří svou efektivitu počtem lidí účastnících se jeho nedělních shromáždění, ale transformačním dopadem, který má tento sbor na své okolí. Být navenek zaměřeným sborem neznamena snažit se být nejlepším sborem v dané komunitě, ale být nejlepším sborem *pro* danou komunitu.

Jak může malý sbor dosáhnout velkého vlivu? V tomto článku popíšu výhody malého společenství, poukážu na některá užitečná teologická východiska, nastíním způsoby jak začít a dám k dobru některé příklady malých sborů, které za sebou zanechávají významnou stopu.

VÝHODA TOHO BÝT MALÝ

Využijte svých předností. Jste tím, čím se velké sbory chtějí toužebně stát. Vše malé je podle nových měřítek velké. Přečtěte si téměř kteroukoli knihu nebo článek na téma megasborů a uvidíte, o co se snaží. Snaží se stát menšími. Prostřednictvím malých skupinek, kampusů rozdělených do různých lokalit, šikovným využíváním společných prostor a budováním malých modliteben vyjadřují své tušení, že lidé chtějí být součástí takové komunity, kde ostatní znají jejich jména, jména jejich dětí a kde by je ostatní postrádali, kdyby se přestali na společných setkáních podílet a účastnit se jich. Tyto velké sbory by byly velmi rády, kdyby se každý

týden jejich bohoslužeb účastnilo 58 % jejich členů, jako je tomu v případě malých sborů, a ne současných 28 %, což je účast na bohoslužbách sborů čítajících více než 2 500 členů. Také by rády měly mezigenerační bohoslužby jako vy. Závídí vám procentuální podíl vašich dobrovolníků a laických vedoucích a to, čeho jste s takovými skrovnými počty schopni dokázat. Mají pocit, že ten, kdo byl povolán jako pastor, by skutečně měl být pastorem a pastýřem lidí a ne pouze generálním manažerem organizace. V mnoha ohledech chtějí být jako vy.

NAVENEK ZAMĚŘENÁ TEOLOGIE

Bůh začíná jednat tehdy, když lidé začnou číst Písmo svěžím pohledem. Vypozoroval jsem několik teologických konceptů ohledně služby zaměřené navenek, které vyvstaly a následně se začaly šířit.

1. Služba je součástí velkého Božího plánu pro každého následovníka Ježíše Krista. Většina z nás dokáže citovat z listu Efezským 2,8-9, kde se píše o tom, jak člověk přijímá spasení: „Milostí ... skrze víru ... Boží dar; není z vašich skutků...“ Když skrze víru přijdeme ke Kristu, naplní se Bohem vytvořené vakuum v našich životech. Osmý a devátý verš nám popisují, *jak* jsme spaseni. V Efezským 2,10 se ovšem píše proč: „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, *abychom konali dobré skutky*, které nám Bůh připravil.“ Skutečnost, že již předem připravil skutky, které máme konat, svědčí o druhém vakuu v životě věřícího – o vakuu v podobě záměru. Pokud jsme tedy učedníky, je zcela zásadní, abychom se pokusili najít průsečík naší touhy a Božího záměru a přišli tak na to, co dle našeho názoru přináší Bohu potěšení a co cítíme, že vlévá život do žil nám samotným.

2. Učíme se prostřednictvím kázání, osobních ztišení a studia Bible, ve skutečnosti ale nerosteme (respektive dorosteme jen do určitého bodu) dokud nezačneme sloužit ostatním. V uplynulých několika letech se Diana Garlandová se svými kolegy na Baylorově univerzitě věnovala výzkumu toho, jak víra souvisí se službou. Oslovila 7 300 lidí z 35 různých kongregací a zjistila, že ti, kteří byli zapojeni do služby svému okolí, „sdělili, že se modlí, účastní bohoslužeb a finančně přispívají, a to zásadně více než ti, kteří do žádné služby zapojení nejsou ... Děti a mládež – stejně jako dospělí – rostou ve víře tím, že slouží. Služba byla ve skutečnosti mnohem účinnější než nedělní škola, biblické hodiny či účast na bohoslužbách určených k duchovnímu budování mládeže.“¹ Dochází vám to? Chceme-li, aby naši členové rostli jako učedníci, pak je musíme zapojit do služby.

Můj syn spolu se snachou slouží posledních osm let v Číně. Mnoho čínských vysokoškoláků přichází ke Kristu. Syn mi řekl: „Když se každý týden setkáváme, ještě předtím, než se pustíme do studia Bible, jdeme a zhruba půlhodinu sloužíme ve městě chudým a přistěhovalcům.“ Když jsem

se ho zeptal proč, odpověděl: „Vzpomínáš, jak Ježíš zakončil svůj příběh o milosrdném Samaritánovi? Řekl ‚jděte a jedněte stejně‘, neřekl ‚jděte a myslte stejně‘. Naším cílem je pomoci lidem, aby byli jako Ježíš. Nedokážu rozeznat, jestli se lidé stávají podobnějšími Ježíši podle toho, jak odpovídají na otázky během našeho biblického vyučování. Mohu ale říci, jestli jsou podobnější Ježíši, když se oddají službě těm, kteří jim to nemohou nijak vrátit.“

3. Angažovat se mimo stěny církevní budovy je něčím, co tví lidé jakožto následovníci Krista chtějí opravdu dělat. Když kážu nebo vyučuji, často se ptám: „Kolik z vás, co tady jste, chce změnit svět? Zvedněte ruku.“ Ať se jedná o velký sbor nebo malý, mladý nebo starý, téměř všechny ruce nakonec letí nahoru. Každý chce za sebou něco zanechat. Nikdo nechce mít pocit, že žil nadarmo. Bůh skutečně vložil do našeho srdce touhu po věčnosti. Může být váš sbor místem, kde věřící pravidelně dostávají příležitost měnit svět tak, že něco v tom světě bude jiné?

Znovu se vrátíme na Baylorovu universitu a k jejímu užitečnému výzkumu. V roce 2007 tamní badatelé zkoumali padesát různých sborů s cílem identifikovat maximálně tři oblasti (z padesáti dvou nabízených), v nichž „byste chtěli, aby váš sbor pomohl vaší rodině i jiným rodinám“. Garlandová shrnuje zjištěné poznatky takto: „Ve více než padesáti společenstvích, která jsme zkoumali ... byla téměř bez výjimky nejčastěji zmiňovanou potřebou pomoc v tom, jak sloužit druhým lidem ... Ať už se jednalo o jakoukoli rodinu, všechny žádaly o radu, jak sloužit druhým. Nesezdané dospělé páry ji jmenovaly častěji než např. snoubenectví, přípravu na manželství, vztahy a sexualitu svobodných. Rozvedení ji jmenovali častěji než smíření a odpuštění. Ovdovělé rodiny ji jmenovaly častěji než pomoc v zármutku a zvládání krize. Rodiny žijící pod velkým stresem – způsobeným finanční situací, zdravotním stavem, vztahy – chtějí i přesto pomáhat druhým a chtějí v tom nějakým způsobem pomoci, poradit.“²

Většina sborů si každoročně vytyčí nějaké cíle. Co kdybyste

lidem dali výzvu, aby se na konci roku každý člověk podělil o svůj příběh, jak změnil svět? Je však zapotřebí definovat pojem „změnit svět“ tak, aby znamenal: vést někoho ke Kristu, naučit třetáka číst, pomoci svobodné matce apod.

PROMĚNIT PŘEKÁŽKY V PŘEDNOSTI

Uvědomme si sílu malých věcí. Jeden malý a dobře umístěný kámen skolil obra. Z maličkého semínka roste mohutný strom, trocha kvasu vše prokvasí. Ježíšova DNA se nachází v každém jednotlivém Kristově následovníku, nikoli v církevní budově. Nejmenším misijním skutkem je, když jeden takový následovník naplní potřeby někoho dalšího pomocí zdrojů, které mu Bůh svěřil. Žádný skutek

není příliš malý. Jak malý je pohár studené vody? Jak malá je porce chleba a ryby? Jak malé je hořčičné semínko? Součástí práce pastora je pomáhat vyzbrojit každého ze svatých (ať už jich má na starosti třicet nebo tři tisíce) pro dílo služby (Ef 4,11-12). Matka Tereza nám připomínala, že „neexistuje nic takového jako velké skutky, jsou pouze malé skutky činěné s velkou láskou“.

V červnu 2012 jsem se účastnil konference pro duchovní, která se konala na Hamptonské univerzitě ve Virginii. Již devadesát osm let se tam každoročně scházejí tisíce pastorů a účastní se tohoto týdenního setkání a oslav. Dr. David E. Goatly, výkonný ředitel Lott Carey International, nám

položil následující podnětné otázky: „Co kdybyste svým lidem v neděli řekli: ‚Nevracejte se do sboru, dokud někoho nějakým způsobem nepožehnáte‘? Nedává smysl, abychom byli pro lidi požehnáním jen pro samotné požehnání. Jsme pro lidi požehnáním proto, aby oni mohli být zase požehnáním pro jiné.“ Poté pokračoval: „Co kdybyste měli ve sboru sto lidí a každý z nich by během týdne vyrazil ven s cílem nějakým způsobem někoho požehnat, než zase následující neděli přijde do sboru? Co by to udělalo s vaším sborem a s vaším okolím, kdybyste něco takového očekávali?“ A co kdyby vašich pětatřicet, padesát či dvě stě

lidí udělalo to samé? Pokud sto lidí vykoná jeden skutek lásky týdně, výsledkem bude pět tisíc dvě stě skutků lásky. Malé skutky činěné s velkou láskou změni vše.

OVOCE, NA KTERÉ SE DÁ LEHCE DOSÁHNOUT

Začněte tak, že se vydáte po stopách Božího srdce. Dobrým místem, odkud můžeme začít, je Jakubova epistola 1,27 – „pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení“. Jednoduchou šablonu najdete i na stránkách naší organizace New Commandment Men's Ministries (www.newcommandment.org). Ta myšlenka je prostá. Každý sbor i každá komunita má své vdovy, svobodné matky a lidi procházející soužením – včetně například těch, jejichž partner slouží v armádě za mořem. Sbor zjistí, kteří lidé se nacházejí v těžké životní situaci, a přidělí každému z nich tým tří až čtyř mužů. Ti věnují jedno sobotní dopoledne v měsíci vykonávání běžných domácích prací a oprav, které každý z nás dělá ve svém vlastním domě – opravy kapajících kohoutků, lehké výmalby, výměny sítí proti hmyzu, hrabání listí, výměny žárovek atd. Po pár hodinách se tento tým sejde a modlí s člověkem, o nějž pečují. Již více než šest set sborů včetně toho mého adoptovalo tento model. Máte-li k dispozici tři chlapy a ve vašem okolí aspoň jednoho člověka v tísní, pak můžete takto sloužit také. Je to podobné kolečkům na kufříku. Proč trvalo tak dlouho, než na to někdo přišel?

Děti a školy. Věděli jste, že zvládnout čtení na úrovni třetí třídy do konce třetího ročníku školy je faktor, jenž nejvíce rozhoduje o budoucnosti dítěte? Jeden vedoucí mi řekl: „Do třetí třídy se děti učí číst; od třetí třídy se učí pomocí čtení.“ Nezvládnutí čtení na úrovni třetí třídy je dáváno do spojitosti s předčasným ukončením školní docházky, těhotenstvím mladistvých, užíváním drog, chudobou a kriminalitou. Osmdesát pět procent amerických mladistvých vězňů je prakticky ngramotných. Investování pouhé hodiny týdně v nejbližší základní škole by mohlo mít ohromný dopad. Mnohé sbory spolupracují s organizací Kids Hope USA (www.kidshopeusa.org). Již pouhá přítomnost starostlivého dospělého má příznivý dopad na výsledky školních testů dětí.

A co učitelé? Vinou hubených rozpočtů vynakládají v průměru přes 350 dolarů ze svých vlastních prostředků na koupi školních pomůcek a vzdělávacích materiálů pro své studenty. Co mohou lidé z tvého sboru udělat, aby byli požehnáním pro místní učitele? Když každý udělá alespoň jednu malou věc, dohromady mohou vypůsobit velkou změnu.

EVANGELIZAČNÍ SPOJENÍ

Bezpodmínečná láska vyjádřená službou připraví půdu pro rozhovory o Ježíši, neboť lidé vždy budou chtít vědět „Kdo jste“ a „Proč to děláte?“ Dobré skutky vytvářejí atmosféru otevřenosti a otevřenost vede k příležitostem sdílet evangelium.

Lidé na celém světě mají odlišné představy o tom, čím by církev mohla a měla být. Cítí, že pokud církev neslouží nikomu jinému než svým vlastním členům, není ve skutečnosti tím, za co Ježíš položil svůj život. Pokud ti hlavou běží podobné myšlenky, pak máš předpoklady k tomu, abys vedl svůj sbor od údržby k misii. Možná nebudete tím nejlepším sborem ve vaší komunitě, můžete se však stát tím nejlepším sborem pro vaši komunitu.

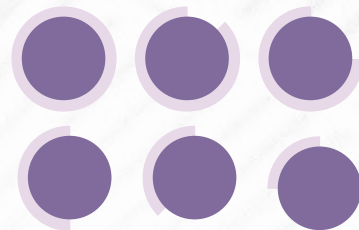
Eric Swanson

je specialista na misii z organizace Leadership Network (leadnet.org) a spoluautorem publikací *The Externally Focused Church (Navenek zaměřená církev)*, *The Externally Focused Life (Navenek zaměřený život)*, *The Externally Focused Quest: Becoming the Best Church FOR the Community (Navenek zaměřená misie: stát se nejlepším sborem PRO komunitu)* a *To Transform a City: Whole Church, Whole Gospel, Whole City (Změnit město: celá církev, celé evangelium, celé město)*. www.ericjswanson.com

Poznámky

1. GARLAND, D. R. *Family Ministry: A Comprehensive Guide* (Downers Grove, Illinois: Intervarsity Press, 2012), s. 641
2. Tamtéž, s. 639

Sbor a jeho vliv

Martin Moldan

Pokud se chceme zamýšlet nad vlivem malého sboru na společnost, je potřeba si nejprve vyjasnit dva pojmy: jak veliký je „**malý sbor**“ a co rozumíme pojmem „**vliv**“.

Jaký sbor je „malý“

Velikost sboru můžeme chápat početně: většina z nás by se shodla na tom, že sbor o tisíce lidí je již velký a sbor se třiceti členy je malý. Jenomže záhy bychom zjistili, že toto chápání je nedostačující – jednak různé kultury mohou mít odlišné chápání velikosti, a jednak většina našich sborů má členskou základnu spíše v té první polovině těchto pomyslných hranic.

Lepší definicí bude chápání velikosti odvíjející se od vnitřních vztahů: je pastor schopen mít se všemi lidmi osobní vztah? Je schopen všechny členy alespoň jednou do roka navštívit? Pokud pastor ztrácí osobní kontakt se všemi svými členy nebo zjišťuje, že si není schopen zapamatovat křestní jména jejich dětí, již nejde o malý sbor (předpokládejme, že jde o alespoň průměrně nadaného pastora).

Velikost sboru můžeme chápat rovněž na základě jeho struktury. V určitém bodě růstu je již zapotřebí přidat další články řízení, někdy říkáme „střední vedoucí“. Členové sboru se musí naučit, že ne se vším se chodí za pastorem, musí se učit důvěřovat i jiným vedoucím. Takový sbor postupně ztrácí charakteristiku „malého sboru“.

A co sbor, který není příliš velký, co se týká počtu členů, anebo nemá nějak zvlášť složitou strukturu, ale rozkládá se na geograficky větším území – je takový sbor velký nebo malý? Sám jsem řadu let sloužil jako pastor ve sboru, jehož členové se v neděli sjížděli na společné bohoslužby z několika okolních měst a vesnic. Z uvedených příkladů vyplývá, že není zcela jednoduché říci, co je a co už není malý sbor, byť všichni tak nějak intuitivně chápeme, oč jde.

Co znamená mít vliv

Pokud budeme hovořit o vlivu, v první řadě je třeba zdůraznit, že jde o biblický – a velmi důležitý termín. Bez nadsázky můžeme říci, že Pán Ježíš o vlivu vyučoval. Podívejme se na některé jeho výroky:

Světlo a sůl: tyto dva obrazy představují snad nejznámější vyjádření vlivu církve (Ježíšových učedníků) na společnost. Aniž by Ježíš detailněji rozebíral, co má na mysli, lidé mu rozuměli, protože šlo o symboly natolik známé a běžné, že nepotřebovali hlubší výklad. I prostý Izraelita pochopil význam světla ve srovnání s tmou – i malý plamínek dokázal ozářit nejbližší okolí. A co teprve ten bílý prášek, bez něhož by většina pokrmů byla nepoživatelná? Posluchači pochopili, že sůl se musí v jídle rozpustit, aby mu dala tu správnou chuť. Není určena k tomu, aby se konzumovala

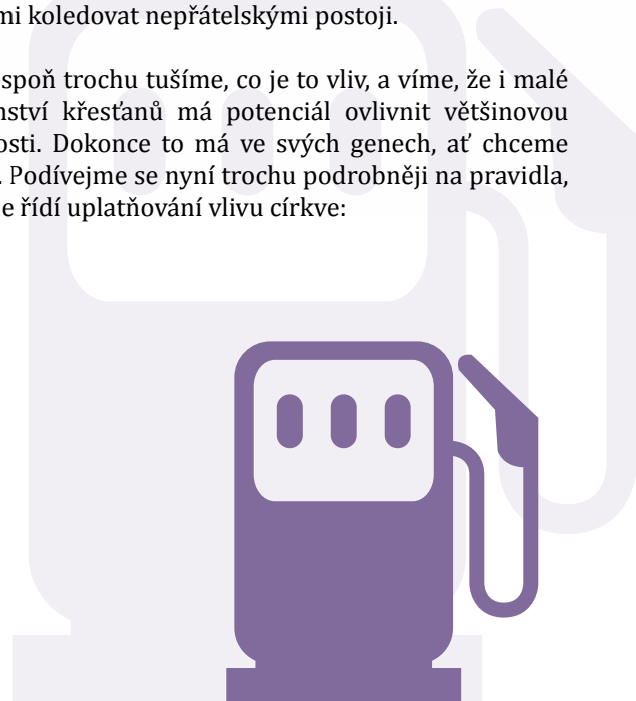
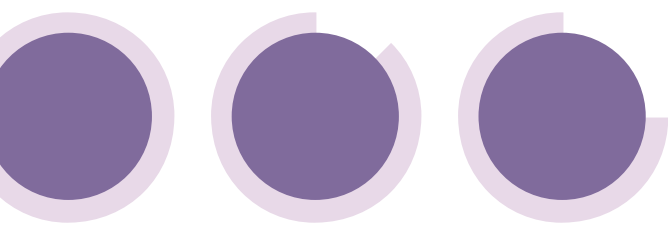
samostatně. Být jde o symboly velmi prosté, svou hloubkou inspirovaly a stále inspirují ohledně chápání církve a jejího vlivu.

Podobenství o kvasu: Ježíš vyprávěl podobenství o tom, jak žena do těsta vmísila malé množství kvasinek (droždí), a pak už bylo jen otázkou času, než prokvasí všechno těsto. Opět šlo o obraz snadno srozumitelný, rozumí mu i velká část dnešní společnosti (každá žena alespoň jednou za čas něco upeče). Přirovnání bylo opět tak výmluvné, že nepotřebovalo složitý výklad. Každý pochopil, že jediným, oč zde kráčí, je to, abychom byli tím kvasem – tedy Ježíšovými učedníky. Vliv je něčím, co je pak cele v Boží režii. Je otázka času, než bude společnost křesťanským učením dostatečně ovlivněna.

Všechny tři symboly, světlo, sůl i kvas mají jeden společný rys: nejde o ně samé, význam nabývají až ve vztahu k prostředí, v němž se vyskytují. Sůl není k tomu, aby se jedla, ale aby ochucovala. Podobně světlo slouží k tomu, aby osvětlovalo své okolí – není zdravé dívat se přímo do jeho zdroje. Podobně i droždí je určeno k tomu, aby prokvasilo těsto. V tehdejší době je lidé nejedli samotné. Všechna tři podobenství tedy učí jednoznačně o vlivu na společnost. Důraz není položen na to, jaká je církev, nýbrž na její potenciál – osvětlit, ochutit, prokvasit. Význam těchto symbolů tedy není sám v sobě, nýbrž vždy ve spojení se světem. To je důležité pochopit – náš Pán zde nemá na mysli, aby se církev mísila se světem ve smyslu nějakých kompromisů. Církev je a má zůstat společenstvím svatých, Ježíš zde však mluví o vlivu církve, který spočívá ve správném postoji ke společnosti. Křesťan jednoduše nemá lidem svítit do očí, ani je krmit solí či droždím.

První církev věděla mnohé o vlivu evangelia: již krátce po Letnicích „naplnili tím učením celý Jeruzalém“ (Sk 5,28). Jistě jste si při čtení Písma všimli, že učedníci byli *všemu lidu milí*“ (Sk 2,47). Pozdější pronásledování nebylo spontánní reakcí obyvatel Jeruzaléma, ale bylo rozpoutáno politickými a náboženskými špičkami národa. Církev byla světlem, solí i kvasem, ale současně se naplnila i Ježíšova slova o utrpení pro Jeho jméno. Věřím tomu, že jako církev bychom měli být lidem „milí“. Nebojte se – budeme-li Pánu věrní, o pronásledování nepřijdeme! Nemusíme si však o něj sami koledovat nepřátelskými postoji.

Nyní alespoň trochu tušíme, co je to vliv, a víme, že i malé společenství křesťanů má potenciál ovlivnit většinovou společnost. Dokonce to má ve svých genech, ať chceme či nikoli. Podívejme se nyní trochu podrobněji na pravidla, jakými se řídí uplatňování vlivu církve:

Vliv souvisí s našimi motivy

Velikost sboru sebou přináší pastorovi i určitou společenskou prestiž a jisté „škatulkování“. Chci však zdůraznit, že je to falešné, tělesné, lidské uvažování. To, jak má pastor velký sbor, může vypovídat mnohé o jeho schopnostech, ale také nemusí. Ve hře je mnohem více faktorů na to, abychom se měřili tím, jak má kdo velký sbor.

Často se setkávám s tím, že pastoři sní o tom, že budou jednou mít velký sbor. Modlíme se za probuzení a jaksi podvědomě věříme tomu, že právě probuzení toto vyřeší – najednou budou v naší zemi tisícové sbory. Možná ano, ale možná i ne. To, co mi dělá starosti, jsou motivy. Jaký motiv je skrytý za naší snahou mít velký sbor? Je to touha sloužit Pánu tím nejlepším způsobem, udělat něco skvělého pro komunitu, v níž žijeme, nebo jde o jakési sebepotvrzení vlastního úspěchu?

Znám pastora z argentinské Cordoby, který měl (na tamní poměry) malý sbor: nikdy nepřesáhl hranici třech stovek. Avšak založil tolik jiných sborů, jako žádný jiný sbor v jejich církvi a vyslal tolik misionářů, jako žádný jiný sbor. Bůh tomuto sboru přidává zdroje, avšak pastor pochopil, že není jeho posláním tyto zdroje shromažďovat u sebe. Nemá problém nejlepší lidi uvolnit pro to, aby Boží království rostlo. Měřeno lidským pohledem, nebude tento pastor patřit mezi nejúspěšnější, avšak v nebi může mít mnohem větší odměnu než mnozí pastoři velkých sborů. Zkuste tedy své motivy: nejde o to, jak velký sbor máme, ale o to, jak chceme Bohu sloužit.

Vliv souvisí s Božím nadpřirozeným působením

Mám rád knihy Richarda Wurmbraunda. Tento rumunský pastor strávil třináct let v komunistickém žaláři, pak byl vykoupen a bylo mu umožněno emigrovat do Spojených států, kde založil známou organizaci Hlas mučedníků. V jedné své knize¹ líčí následující zkušenost: řadu let trávil v podzemní cele v Bukurešti, uprostřed trýznivého ticha a bez sebemenšího záblesku slunečního svitu. Trpěl smyslovou deprivací, a aby se nezbláznil, rozhodl se, že bude každý den kázat. Komu? Kázal holým zdem, které jej obklopovaly. Když byl později již na svobodě, tak tyto sbírky vězeňských kázání vydal knižně. Po uvedení knihy na trh se začaly dít divné věci. Z různých koutů světa mu chodily dopisy se vzájemně podobnými svědectvími. Lidé na cestě bez Boha se obrátili, když slyšeli vnitřní hlas, který jim kázal. Někteří dokonce zahlédli i tvář. Když pak v křesťanském knihkupectví spatřili knihu s jeho fotografií, identifikovali původ své zkušenosti a napsali mu o ní. Je logicky nevysvětlitelné, jak by se něco takového mohlo stát. Na druhou stranu příběh ukazuje, jak Boží služebník, vězněný v nejhlubším žaláři, bez možnosti jakéhokoli kontaktu s vnějším světem, může mít vliv.

Ačkoli tento neuvěřitelný příběh je jedinečný a těžko opakovatelný, uvedl jsem jej, abych ukázal, že náš vliv na svět má nadpřirozený zdroj – není limitován finančními

zdroji, politickým režimem a dokonce ani velikostí našeho sboru.

Naše životy mají dopad na společnost v takové míře, že si to mnohdy ani neuvědomujeme. Do jednoho malého města přijeli vedoucí jisté misijní organizace a hledali kontakt na místní sbory. Nenapadlo je nic lepšího, než jít do nejbližší hospody a tam se zeptat. „Běžte to té a té firmě, její majitelé jsou skuteční křesťané“, tak znělo doporučení majitele. Šlo o nevěřícího člověka, ale jak bylo patrné, respektoval svědectví těchto křesťanů a dokázal je doporučit jako vzor.

Na druhou stranu vídám a slyším i opačná svědectví. Sbor, byť v dobré snaze a víře, má v nejbližším okolí pověst „potížistů“ a lidí spíše konfliktních, než známých láskou a dobrými skutky. Všichni vydáváme nějakou vůni (2Kor2,14). Takto obrazně apoštol Pavel vyjádřil vliv, jaký jako křesťané máme. Vezme, že i bez naší jakékoli vědomé snahy se tato vůně dostane na mnohá místa. Může druhé lidi přitáhnout stejně jako i odradit.

Vliv souvisí s naším obdarováním

Máme se nějak snažit, abychom uplatnili vliv na okolní společnost? Věřím tomu, že vliv roste tehdy, když objevíme své obdarování a povolání, jaké v Pánu máme. Žádný sbor nemůže dělat všechno. Měli bychom se naučit „orežávat ratolesti, které nenesou ovoce“, aby ty, které nesou, měli více živin. Takto před lety odpověděl pastor jednoho velkého sboru ve švýcarském Curychu, když jsem se jej ptal na duchovní tajemství jejich práce.

Podobně jako žena jménem Tabita objevila své povolání – šít košile a pláště – rovněž i my bychom měli objevit „prostor na trhu možností“ a dělat to, co je prospěšné a co dobře umíme. Neexistuje žádný duchovní dar šití oděvů. Tato žena se modlila, čím může být prospěšná druhým, a Pán jí dal tuto službu (Sk 9,36-39). Tím získala i vliv – její smrt prokázala, co pro místní společenství skutečně znamenala (v. 39). Kdyby tvůj sbor náhle zanikl, všimli by si toho lidé ve vašem okolí?

Znám malý sbor, kterému se příliš nedaří v evangelizaci. Po letech neúspěšné činnosti ale objevili své poslání: spolupracují s místními úřady a distribuují oděvy a různé zařízení do domácnosti chudým lidem v jejich regionu. Tak se jejich vliv rozšířil způsobem, o jakém dříve ani nesnili. Dostali se na místa, kam by dříve přijít nemohli. Vše souvisí s tím umět opustit vžitě představy o tom, jak se má pracovat a objevit způsob práce, který je nám vlastní. Bůh po nás nechce věci, které nebudeme umět zvládnout. Víme o dalších sborech, které i přes nepatrnou velikost jejich skutečné velikosti. Hledejme před Boží tváří naše povolání v rámci místní komunity. Až jej objevíme, budme solí i světlem. Náš vliv poroste, jako ten kvas.

1 WURMBRAND, R. *Od utrpení k triumfu*. Jindřichův Hradec : Stefanos, 2001.

Vliv souvisí s naší poslušností

„Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. Hle, dávám do tvých rukou ty, kdo jsou ze synagogy satanovy; říkají si židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou a padnou ti k nohám; a poznají, že já jsem si tě zamiloval.“ Zj 3,8-9

Ačkoli uplatnění našeho vlivu ve společnosti do jisté míry souvisí s vůdcovskými a manažerskými schopnostmi, skutečné dveře otevírá teprve naše poslušnost. Věřím tomu, že pastor by se měl učit mnoha důležitým věcem, základ pro jeho vliv ale způsobí teprve schopnost být věrný.

Toto je nesmírně důležitý princip a často jej podceňujeme. Jelikož žijeme v době médií, tak platí, že ten, kdo nemá nějakou viditelnou propagaci, jako by ani neexistoval. To vše je pravda – je to rys dnešní doby. Potřebujeme mít skvělé webové stránky. Potřebujeme proniknout do místních novin a časopisů. Je dobré, když se křesťané objevují v médiích. Je to víc než dobré – věřím, že je to i nutné.

Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích (Mt 5,16).

Opravdu se musíme snažit o to, aby naše světlo zasvítilo do daleka. Je pravda, že k tomu světlu potřebujeme technologie, které generace našich rodičů neznala. Nesmíme ale propadnout pokušení domnívat se, že vše bude záviset na reklamě a schopnosti se prezentovat. Nebudeme-li usilovat o skutečnou věrnost Pánu, naše PR se obrátí proti nám samým.

Vliv souvisí s našimi schopnostmi

Ohledně našich schopností platí, že je nebezpečí dvojího druhu: buď vše postavíme na našich lidských schopnostech, anebo je zcela odmítneme. Obojí je extrém. Bůh nám dal svého ducha, ale dal nám i rozum. Rozum je velice důležitý, pouze nesmí panovat. Měli bychom posilovat rozumovou stránku naší služby – do té míry, aby byla stále pod kontrolou Ducha.

Někdy příliš zdůrazňujeme Pavlova slova z třetí kapitoly Filipským, kde píše o tom, jak se všeho pro Krista zřekl. Pavel píše, že když poznal Krista, začal vše ostatní považovat za ztrátu. To je pravda – ve srovnání s poznáním Ježíše jako Mesiáše a Původce života nic neobstojí. Pavlova zvěst vycházela z Kristova kříže a nikoli z lidské moudrosti. Zapomínáme přitom ale na skutečnost, že Bůh si použil Pavlův cvičený intelekt k tomu, aby napsal nejvíce knih Nového zákona a položil tak základy křesťanské věrouky. Pavlovo uvažování, jasné formulace, schopnost argumentovat – to vše vycházelo z jeho předchozího vzdělání a Bůh si to použil.

Žijeme ve společnosti, která uctívá akademické tituly. Je to kultura, která náboženství vyměnila za vzdělání. Toto myšlení je společností diktováno církvi a mnozí tomu podlehl. Na druhou stranu, církev potřebuje i takové Pavly,

kteří budou schopni promluvit jejím jazykem.

Nemyslím si, že (v současné době) musí mít každý pastor univerzitní vzdělání. Spíše jde o to, abychom si uvědomili, že společnost se vyvíjí a s tím rostou i nároky na naši službu. Je zapotřebí růst po všech stránkách, nejen duchovně. Všechny odborné profese ve společnosti si doplňují své vzdělání, duchovní v církvi by neměli být výjimkou. Měli bychom se zajímat o takové oblasti praktické teologie jako je pastorec, manželské poradenství, vůdcovství, komunikace a další. Měli bychom rovněž studovat život dnešní společnosti.

Někdo se může zeptat: „Jak vzdělání zvětší můj vliv?“ Otázka může znít i obráceně: „Co ztratím, když přestanu držet krok s dobou?“ Byli totiž mnozí, kteří slibně začali, avšak uzavřeli se pouze do svého duchovního světa, naprosto ignorujíc vývoj společnosti. Slibný počátek jejich služby byl pohřben v samolibém postoji sebeklamu ohledně jejich vlastní dokonalosti.

Snad pomůže následující podobenství pochopit vztah mezi našimi schopnostmi a Božím působením: představte si automobil. Může to být nějaké rodinné nízkoobsahové vozidlo, může to být limuzína střední třídy či luxusní terénní auto s pohonem na všechny čtyři kola.

SAMOTNÉ AUTO ALE NEZNAMENÁ NIC, POKUD NENALIJETE DO NÁDRŽE BENZÍN.

Podobně je to i s námi. Naše schopnosti určují náš potenciál, nakolik si nás Bůh může použít. Určují naši rychlost i výkon. Ale bez benzínu – bez Ducha svatého – můžeme naše schopnosti vystavovat akorát tak na odiv druhým. Chceme-li Pánu úspěšně sloužit, musíme naše schopnosti rozvíjet a pečovat o ně. Současně ale musíme udržovat naši nádrž plnou toho nebeského benzínu.

Závěr

Není tedy až tak důležitá velikost sboru, jako spíše vliv, který sboru uplatňuje na společnost. Vliv může narůstat úměrně k velikosti sboru, avšak často tomu tak není. Lepší než soustředění se na velikost je soustředění se na zdravý vliv. V praxi to znamená brát v potaz veškeré složky, které s vlivem souvisí: správné motivy, Boží nadpřirozené působení, služba v souladu s naším obdarováním, poslušnost Bohu a další rozvoj našich schopností. Teprve takovýto komplexní přístup k uplatňování vlivu zaručí, že církev bude tím, čím má ve společnosti být: světlem, solí i kvasem.

Martin Moldan, MBA, založil sbor Apoštolské církve ve Varnsdorfu, kde působil dvacet let jako pastor. V roce 2008 se stal biskupem Apoštolské církve. Zároveň je pastorem sboru v Kolíně.

EMOCIONÁLNĚ ZDRAVÁ PASTORACE

Cesta k zachování citově vyrovnané služby začíná tím, že podstoupíme konfrontaci s bolestivou a komplikovanou pravdou o tom, jak si stojíme ve třech hlavních oblastech života a služby.

PETE SCAZZERO

Po dvaceti letech v pozici hlavního pastora jsem konečně uznal, že jsem se jako vedoucí stal povrchním. Povrchnost je způsob, kterým se mnozí z nás vyrovnávají s narůstajícími požadavky, neustálým tlakem a přeplněným diářem. Povrchním způsobem zvládneme pokrýt velký prostor, nikdy se ale svému okolí plně nevěnujeme. Stejně jako když prolisujeme knížku, i toto může budit dojem, že vše zvládneme; ve skutečnosti tomu ale tak není.

Jak poznáš, že jsi povrchní?

- ✗ **KDYŽ** jdeš z jednoho setkání na druhé, aniž by sis uvědomoval Boha.
- ✗ **KDYŽ** přijímáš nové závazky a rozšiřuješ svůj záběr aktivit, aniž bys pořádně zvládal to, co již děláš.
- ✗ **KDYŽ** si uvědomuješ, že nemáš dost času na to, abys dovolil pravdě, o které kážeš, proměnit tvé vlastní chození s Kristem.
- ✗ **KDYŽ** se vyhýbáš obtížným debatám a pravdě, neboť by mohly někoho zranit.
- ✗ **KDYŽ** absolvuješ pastorační telefonáty nebo návštěvy – s nechutí.
- ✗ **KDYŽ** nemůžeš přestat myslet na nedokončenou práci ve sboru, zatímco jsi se svou rodinou.
- ✗ **KDYŽ** jsi příliš zaneprázdněný a nemáš čas věnovat se svému vlastnímu srdci nebo rozvíjet svůj osobní vztah s Ježíšem Kristem.
- ✗ **KDYŽ** neinvestuješ do svého vlastního osobního růstu a manželství.
- ✗ **KDYŽ** poměřuješ svůj úspěch tím, co říkají ostatní lidé, a ne před Bohem svými vlastními vnitřními hodnotami.

Povrchnost je často obranným mechanismem našeho vlastního zapírání, který nám brání v duchovním a emocionálním růstu. Je to způsob, kterým se vyhýbáme těm aspektům služby, jež v nás vzbuzují obavy nebo strach z bolesti. Po určitou dobu to tak může fungovat, ale nakonec nás to dostihne a budeme za to muset zaplatit. Chtěl bych vám nyní ukázat, jak tento přístup dostihl mě a přinutil mě konfrontovat se s mou vlastní povrchností.

Po dlouhé roky se mě vedení sboru během každoročního hodnocení mé práce ptalo, jak se cítím ve svém postavení prvního pastora.

„Velmi rád kážu, vyučuji, představuji vizi a vedu lidi v učenictví,“ odpověděl jsem. „Bůh mě však neobdařil darem správy či schopností vést organizaci. Administrativa je pro mě frustrující.“

✗
Částečným důvodem mé povrchnosti v roli vedoucího byl fakt, že jsem věci dělil na světské a duchovní.
✗

Dlouhé roky jsme se spolu s vedením sboru pokoušeli nalézt cesty k zajištění administrativní stránky vedení, které by doplnilo mou roli pastora. Pokaždé jsme ale narazili do zdi. Zdálo se, že nic z toho nefunguje dlouhodobě. Byl to problém, ať už byl sbor starý jeden rok nebo dvacet let.

Problémem nebyla ani jeho velikost. Problém byl ve mně.

Přesto jsem se dále vyhýbal obtížným rozhodnutím, práci s klíčovými dobrovolníky, zanedbával jsem plánování schůzek a nevěnoval pozornost dotažení detailů jednotlivých projektů.

Jasně jsem viděl věci, které jsme měli dělat, chtěl jsem ale, aby je dělal někdo jiný. *Vždyť je to všechno administrativa*, říkal jsem si. *Vždyť je to něco, co by měl dělat někdo jiný. Tohle prostě není pro mě.*

Když se ohlédnu zpět, vidím dva faktory, které mi v tom bránily.

Nedůvěřoval jsem sám sobě. Během své služby jsem v oblasti administrativního řízení mnohokrát selhal, a když jsem se o to znovu pokoušel, měl jsem smíšené pocity. Mimo to mi kromě ostatních pastorů dokonce i má manželka říkala: „Ty tohle obdarování prostě nemáš, a tak se věnuj svým silným stránkám a najdi někoho, kdo tě doplní v oblastech, kde máš své slabosti. Svůj čas věnuj Božímu slovu a modlitbě. A sbor ať řídí ostatní.“ Tato slova jen upevnila můj mentální blok, že já sám toho nejsem schopen.

Byl jsem zbabělec. Pokaždé, když jsem uviděl, co je třeba udělat, uvědomil jsem si, že se bojím jít k jádru věci. Potřebovali jsme udělat změny ve vedení. Některé z klíčových lidí jsme nezařadili na správnou pozici. Jiní své role neplnili dobře. A to vše mělo nyní vzrůstající dopad na celý sbor.

Dříve jsem určitá obtížná rozhodnutí učinil, nyní jsem se ale snažil vším jen zlehka proplouvat a do ničeho se moc nenamočit, zkrátka držet si bezpečně od těla všechny ty administrativní záležitosti, které uvízly na mrtvém bodě. Mám-li být upřímný, bál jsem se, že mě lidé špatně pochopí, že přijdu o jejich přátelství a že někteří lidé ze sboru odejdou, což by nám vzalo vítr z plachet.

Stěžoval jsem si. Štvalo mě to. Obviňoval jsem. Trucoval jsem. Nic jsem ale neudělal.

NALEZENÍ MÉ OSOBNÍ INTEGRITY – KONEČNĚ

Nakonec došlo ke sledu událostí, které mě z této patové situace vysvobodily.

Zaprvé, dosáhl jsem bodu naprosté frustrace. Vnitřní fungování vedení našeho sboru neodráželo poselství, které jsem kázal. Už jsem nemohl dále kázat o způsobu života, kterým jsme nežili. Zhruba v té době mi má manželka Gerri řekla: „Pete, myslím, že problémem je odvaha, tvá odvaha. Z ničeho tě neobviňuji. Je těžké udělat potřebné změny, já jenom vím, že jsi v postavení, v němž je můžeš dělat, ale neděláš je. Neprosazuješ mezi zaměstnanci naše hodnoty citově zdravého duchovního života do takové míry, do jaké je to potřeba. Tváříš se našťavaně a ukřivděně. Máme skvělý sbor, ale...“ Odmlčela se a pak upustila bombu.

„Problém je v tobě. Možná nemáš na to, abys realizoval všechno, co je potřeba udělat. Možná už vypršel tvůj čas a je nezbytné, aby přišel někdo jiný a vedení převzal.“

Odhalila mě. I když její slova bolela, věděl jsem, že je v nich pravda. Následující den jsem strávil o samotě s Bohem a svým deníkem.

Ano, chtěl jsem, aby přišel někdo jiný a dal dům do pořádku, aby provedl sbor bolestivými změnami, které nás čekaly. Všechno ale bylo nyní jasné. Musel jsem uznat: To, co nejvíce bránilo našemu sboru New Life Fellowship Church, aby se stal tím, čím Bůh zamýšlel, jsem byl já a žádný jiný člověk nebo jiný faktor.

Během následujícího roku jsem se naučil, že není těžké zvládnout dovednosti potřebné k výkonu manažerské práce v organizaci. Tím skutečným problémem bylo najít si čas, vše před Pánem pečlivě promýšlet, sebrat odvahu k obtížným rozhovorům a dotáhnout věci do konce. A tak jsem začal vstupovat do té komplikované a bolestivé pravdy, která měla osvobodit jak mě, tak i náš sbor.

EMOCIONÁLNÍ ZDRAVÍ V CÍRKVI

Vzhledem k tomu, že odstranění povrchnosti v mém způsobu vedení bylo tím hlavním, co jsem se potřeboval naučit, uvažoval jsem, kolik povrchnosti se nachází i v ostatních oblastech mého života.

Můžete být povrchní, když děláte vánoční nákupy nebo čistíte auto. Můžete být povrchní ve svém společenském životě, v emailové komunikaci a při výběru knih ke čtení. Nebud'te ale povrchní ve věcech, které jsou nejdůležitější.

Došlo mi, ve kterých třech hlavních oblastech mého života jsem nejvíce sváděn k povrchnosti. Každá z nich má dalekosáhlý dopad na mě samotného i na lidi, kterým sloužím. Tyto tři oblasti jsou stejné pro všechny, ať už má tvůj sbor třicet, padesát, sto nebo tisíc lidí. Vést sám sebe je vždy tou největší výzvou.

TVŮJ VZTAH S BOHEM

Ke správnému rozvíjení života s Ježíšem je zapotřebí velké porce času a soustředění. Dny o samotě s Bohem, hodiny rozjímání nad Písmem a čas na čtení nelze ničím nahradit. Neustále na nás doléhají věci, které nás rozptylují, a hlasy, které nás odvádějí od toho, abychom si sedli u Ježíšových nohou, jak to dělávala Marie v Lukášově evangeliu 10,38-42.

Po celé období dějin církve byla jedním ze sedmi smrtelných hříchů lenost (*acedia*, „nestarání se“), která spočívá nejenom v zahálčivosti, ale také v nadměrném věnování se špatným věcem. Duchovní vůdcové tvrdili, že naše zaneprázdněnost pramení z neschopnosti vynaložit úsilí potřebné pro život v rozjímání a samotě s Bohem. Člověk neměl dostatek vytrvalosti pro aktivitu a dokonce ani pro zbožné skutky, dokud nezačal pěstovat bohatý vnitřní život s Bohem.

Pouštní otcové opakovaně varovali před vykonáváním činnosti pro Boha dříve, než pro ni uzraje čas. Toto jejich varování je aktuální i pro nás.

Abych tedy přestal být ve svém vztahu s Bohem povrchní, začal jsem do svého života vnášet řeholní návyky. Začal jsem například praktikovat každodenní cesty do kanceláře, což byl způsob, jak mým dnům dát určitý řád. Začal jsem své dny rozdělovat na tři až čtyři kratší časové úseky, abych se vždy mohl průběžně zastavit, obnovit svou soustředěnost, číst Bibli a být v klidu. Rovněž jsem byl nesmlouvavý ohledně dní odpočinku, které byly nenahraditelnou součástí mé práce pastora.

**Je bláhové si myslet,
že můžeme vést své lidi
po duchovní cestě, po níž
jsme sami nešli.**

Jakmile začneme zanedbávat svůj vztah s Bohem, žádný program nebude schopen zakrýt povrchnost a svévoli, které se nevyhnutelně do naší služby začnou vkrádat. Zkuste si domyslet, jak by to dopadlo, kdyby dvanáct apoštolů ve Skutcích 6 si nechalo odvést pozornost od Božího slova a modlitby.

TVŮJ VZTAH SE SEBOU SAMÝM

Většina z nás má přeplněné diáře a je přetížena. Zoufale toužíme, abychom měli více času, a jsme vyčerpaní nekonečnými potřebami okolo nás. Kdo má čas užít si Ježíše, svých manželů, dětí, života samého?

Domníváme se, že spánkový deficit doženeme někdy jindy. Domníváme se, že prostor pro občerstvení naší duše a odpočinek najdeme později. Jen málo z nás má čas na zábavu a koníčky. Je tu jednoduše tolik práce, kterou je potřeba pro Boha udělat.

Ježíš je pro nás vzorem zdravé péče o sebe samého. Na jeho bedrech spočívalo břímě celého světa, a přesto vidíme, že ještě dříve, než byl ukřižován, odpočíval a těšil se z věcí, které mu jiní přinesli (Jan 12,1-8).

Bernard z Clairvaux stejně jako Augustin před ním pochopil, že zralá láska nemůže existovat bez potřebného základu v podobě lásky k sobě samému. Dokud si neuvědomíme, co obnáší starost o sebe sama, nebudeme schopni správně milovat druhé. Milovat správně sám sebe je možné pouze ve světle Boží lásky. Bernard dokonce tvrdil, že když milujeme sami sebe kvůli Bohu, jedná se o nejvyšší formu lásky k Bohu. Nikdy nekončící povinnosti nás mohou připravit o Boží radost, která je naší silou.

Klíčem ke svobodě je znovuobjevení dodržování sabatu, radikálního zvyku sloužícího k budování vlastního duchovního života. Já sám přijímám Boží výzvu, abych se zastavil, odpočinul si, potěšil se a přemýšlel o Bohu po dvacet čtyři hodin. Pro mě osobně to znamená zastavit se od pátku od 19:00 do soboty do 19:00 – a to i v případě, že ještě nemám hotové své nedělní kázání. Utnu veškeré „musíš“ a „měl bys“. Vyhýbám se počítači, emailům a veškeré práci související se sborem. Trávím soboty vykonáváním jiných činností, například úklidem domu, opravou auta, praním prádla a placením účtů.

Sabat nás vybízí, abychom do našeho každotýdenního rozvrhu zabudovali nicnedělání. Nevykonáváme nic, a to je měřitelné. Podle světských měřítek je to neúčinné, neproduktivní a zbytečné. A přesto se jedná o jeden z nejdůležitějších nástrojů, které nám Bůh světil, abychom mohli řádně pečovat o nás samé.

TY A TVÉ MANŽELSTVÍ (POKUD SE VÁS TO TÝKÁ)

Jen málo lidí je ochotno připustit, že manželství mnoha pastorů se nachází v žalostném stavu. Kdybychom to připustili, potenciálně tím ohrozíme - alespoň v krátkodobém horizontu - některé z našich nejrychleji rostoucích sborů.

Ani ty nejlepší denominační konference pro vedoucí spolu s našimi semináři a školami nás nenaučí, jak vybudovat manželství, která vydrží a ukazují na nebe. Ignorujeme specifické tlaky duchovní služby a chybně se domníváme, že skvělého manželství přirozeně dosáhneme tím, když budeme sloužit Bohu.

Zapomínáme na jeden biblický princip: jak se daří manželství vedoucího, tak se daří sboru. Jsme-li povrchní doma, nebudeme schopni vést ani zdravou sborovou rodinu (1Tm 3,5).

Pokud jsi ženatý, je tvým zaměstnáním nejprve tvá manželka a všechny děti, které ti Bůh dal. Tato smlouva má přednost před tvým sborem a lidmi.

Pavel hovoří o jednotě těla mezi manželem a manželkou jako o předobrazu jednoty mezi Kristem a jeho nevěstou, Církví (Ef 5,31-32). Z tohoto důvodu je Božím záměrem, aby naše manželství a sexualita byly svědectvím a odrazem naší jednoty s Kristem. Náš manželský svazek má poskytnout obrázek a zkušenost s přijímáním a dáváním Boží lásky.

Kdo z nás má čas investovat do takovéto cesty vzdělávání a růstu?

Někteří pastoři namítnou: „Pete, to budu muset celkově změnit způsob své služby?“ Ano.

Geri a já jsme si dali před devatenácti lety závazek, že investovat do našeho manželství je po Kristu naší nejvyšší životní prioritou. Náš kalendář začal tuto změnu odrážet. Každý den a týden jsme si pečlivě vyhradili čas, kdy jsme se plně věnovali jeden druhému a nenechali se ničím rušit. A začali jsme pravidelně vyrážet ven z města do nedalekého penzionu.

Je jasné, že pokušení být v našem manželství povrchní zůstává. Nicméně ruku v ruce s tím, jak se během uplynulých let prohlubovala naše teologie o manželství, které vidíme jako naše zaměstnání, jako specifické povolání a poslání od Boha, se snížilo riziko pokušení, abychom byli povrchní.

TY A TVÁ ROLE VEDOUCÍHO

Částečným důvodem mé povrchnosti v roli vedoucího byl fakt, že jsem věci děлил na světské a duchovní a přistupoval k manažerským krokům a plánování v rámci mé funkce pastora jako k něčemu méně významnému a svatému, než byla modlitba a studium Bible.

Léta jsem dával přednost snadným věcem, ne nezbytným věcem. Nelibují si v konfliktech a napětí. Kdo z vás ano?

Když jsem s povrchností skoncoval, začal jsem si uvědomovat, jak moc byl můj život závislý na tom, jak mé počínání schvaluje okolí. Chtěl jsem, aby mi lidé říkali, že jsem dobrý. Zjistil jsem, že po obtížných rozhovorech mě lidé přestávají vyhledávat a stávají se odtazítymi.

Někdy jsem se vyhýbal setkáním, která měla být těžká. Stavěl jsem se rezervovaně k pravdě, pokud byla nepříjemná. Když bylo něco očividně špatné, raději jsem se na nic neptal ani se k tomu nevyjadřoval.

Je snadnější přiřítit se na setkání bez předchozí přípravy. Je těžké udělat si čas potřebný k vyjasnění svých cílů a programu.

Je snadnější reagovat na věci než je předem zvažovat na modlitbách. Činil jsem svá rozhodnutí na základě pocitů a impulzů častěji, než jsem si byl ochoten přiznat. A když k tomu došlo, bylo obtížné být pro lidi prozíravým vedoucím.

Je snadné říci jednu věc a udělat jinou. Je těžké zůstat soustředěný a dostát svým závazkům.

Je snadné omlouvat nesrovnalosti. Je těžké se zabývat nepříjemnými informacemi, které ukazují na to, že ne vše se vyvíjí podle očekávání.

Je snadné navodit dojem falešného pokoje tím, že lidi chlácholíme. Je těžké říkat pravdu tehdy, když je to může rozhněvat.

Je snadné věci přibarvovat a přehánět a tvrdit, že jde o vizi. Je těžké kombinovat víru a tvrdá fakta.

Musíme pamatovat, co je naším cílem – proměna lidí do Kristovy podoby. Milovat lidi neznamená činit je neustále šťastnými. Ježíš je nám vzorem v tom, že pokud je někdy zraníme, je to často ku pomoci jejich osobnímu růstu ve zralosti.

A pamatujte: vůdcovství, které není povrchní, osvobozuje nás i naše lidi – i když to může být zpočátku bolestivé.

PETE SCAZZERO

je pastorem sboru New Life Fellowship Church v Queensu, státě New York, a autorem dvou bestsellerů: Emocionálně zdravá církev (*The Emotionally Healthy Church*) a Emocionálně zdravý duchovní život (*Emotionally Healthy Spirituality*).

VYRÁBĚNÍ STANŮ V 21. STOLETÍ:

JAK PROMĚNIT OBTÍŽE SPOJENÉ S PRACÍ NA DVOJÍ ÚVAZEK NA PŘÍLEŽITOST

Bůh si povolává novou generaci služebníků, kteří budou schopni a ochotni pochopit důležitost a výhody kombinace služby a civilního zaměstnání a proměnit ji v příležitost být solí a světlem tomuto ztracenému a umírajícímu světu.

TIM LEATHERS

„Zda je práce člověka duchovní nebo světská, není dáno tím, co dělá, ale tím, proč to dělá.“ Když se zamyslíme nad dvojitým úvazkem duchovních v 21. století, zjistíme, že jsou tato slova A. W. Tozera stále aktuální.

Dvojitý úvazek – tedy mít více než jedno zaměstnání - zní jako hodně práce, hlavně pokud jde o pastora, který má ještě další (tzv. „civilní“) zaměstnání. Ve svém zaměstnání se totiž snažíme najít smysl a uspokojení. Toužíme vidět růst, dosáhnout výsledků a úspěchu. Jak ale lze měřit úspěch ve službě – tím, že se budeme porovnávat se sborem na druhé straně ulice či z druhého konce města? Je pastor s dvojitým úvazkem pro Boží království méně efektivní?

Písmo nám dává příklad úspěšného služebníka s dvojitým úvazkem. Bůh povolal apoštola Pavla do služby, Pavel byl ale rovněž výrobcem stanů. Tato skutečnost mu umožňovala získávat si zaopatření a zachovat si svobodu ve službě. Vzhledem k tomu, že nemusel být závislý na finanční podpoře jiných lidí, měl větší svobodu a mohl kázat tak, jak jej Bůh vedl (1K 9,12-23). A když si přečteme Pavlovy spisy, je nám rovněž jasné, že jeho civilní zaměstnání mu také skýtalo skvělý materiál pro jeho kázání.

Když jsem se v minulosti setkával na seminářích či oblastních setkáních s jinými pastory, zmiňoval jsem, že pracuji v církvi jen na částečný úvazek. Reagovali na to zhruba takto: „A kdy se tvůj sbor dostane do bodu, aby ses mohl vrátit do služby na plný úvazek?“

Má odpověď? Často jsem říkal: „Nelitujte mě, protože já mám možnost sloužit trpícím lidem mimo sbor každý den.“

Jsem přesvědčen, že být pastorem a mít přitom civilní zaměstnání je službou na plný úvazek. Věřím, že Bůh si povolává novou generaci služebníků, kteří budou schopni a ochotni pochopit důležitost a výhody kombinace služby

a civilního zaměstnání a proměnit ji v příležitost být solí a světlem tomuto ztracenému a umírajícímu světu.

MŮJ PŘÍBĚH

Vyrůstal jsem jako syn Charlese Leatherse, úspěšného pastora Assemblies of God v oblasti jižního Missouri. Během svých studií na Evangel University v letech 1982-86 jsem zároveň sloužil jako pastor mládeže ve sboru mého otce ve městě Marshall. Poprvé jsem okusil službu na částečný úvazek jako student denního studia na universitě. O víkendech jsem se věnoval službě ve sboru svého otce, jenž byl vzdálen dvě a půl hodiny cesty od školy. Musel jsem najít rovnováhu mezi svými školními povinnostmi a službou.

V roce 1989 jsem se oženil se svou školní láskou a několik dalších let jsme strávili ve sborech v Missouri a Illinois, kde jsem se věnoval na plný úvazek službě mládeži. Po mnoha letech služby mládeži na plný úvazek nám nabídl jeden malý a trápící se sbor, abychom se ho ujali jako pastoři. Zhruba rok poté, co nás Bůh povolal do tohoto společenství čítajícího okolo padesáti lidí, jsem začal prožívat, že Pán chce, abychom podpořili misii. Dvacet pět lidí se za tuto vizi postavilo a ve sboru zůstalo. Věděli jsme, že nás Bůh do tohoto sboru povolal, avšak kvůli ubývajícímu počtu členů se nám finančně moc nedařilo. Právě v té době jsem se rozhodl najít si druhou práci.

PŘÍLEŽITOST?

Po krátkých zkušenostech se zaměstnáním v maloobchodě a stavebnictví mi náčelník policie nabídl práci policisty v našem městečku se třemi tisíci obyvateli – což byla příležitost, která mohla zaopatřit naši rodinu, pomohla by nám s placením složenek a poskytla i výhody například v podobě pojištění. Toto zaměstnání nabízelo víc než jen peníze; byly to otevírající se dveře ke službě místní komunitě a službě trpícím lidem. A tak jsem ve čtyřiceti letech zamířil na policejní akademii. O rok později mi Bůh otevřel dveře a já se stal šéfem policejního oddělení ve Wiltonu.

Většina místních novinových článků popisovala mé postavení jako přinejmenším kulturní zvláštnost. Titulky hlásaly: „V jedné ruce Bible, v druhé zbraň.“ Toto jedinečné postavení mi však skýtá příležitost sloužit lidem, kteří trpí, jsou ztraceni a bez naděje. A zatímco si většina lidí myslí, že tato dvě zaměstnání jsou podivnou kombinací, já cítím, že se navzájem doplňují. Nutnost civilního zaměstnání je nástrojem, jenž mi pomáhá naplnit velké poslání být solí a světlem ve společnosti.

VZKVÉTEJ TAM, KDE JSI ZASAZEN

Podle oficiálních statistik se v 84 % sborů denominace **Assemblies of God (AG) v USA účastní nedělních bohoslužeb méně než dvě stě lidí**; v 65 % sborů je účast méně než sto lidí; a ve 36 % je to méně než padesát. Většina pastorů AG slouží v jednom z těchto malých sborů. Vezmeme-li v úvahu tyto statistiky, pak nám vychází, že většina pastorů AG se nachází v malých sborech a je docela možné, že mnozí mají co dělat, aby finančně přežili. Mnozí pastoři hledají cesty jak budovat vzkvétající společenství, avšak nedostatek finančních prostředků a neustálý boj s placením složenek je vede k tomu, aby se poohlíželi po „zelenější pastvině“. Bůh ale mezitím může nabízet příležitosti k výrobě stanů. Možná nám nabídne nové a plodné příležitosti ke službě lidem mimo stěny našich sborů. Mnohé pracovní příležitosti mohou být nástrojem ke kázání dobré zprávy. Civilní zaměstnání nám otevírá možnost zasahovat lidské životy tak, jak to činil Ježíš – na ulici, u studny, v domovech či vězeňských celách. Většina Ježíšovy služby spočívala v setkávání se s lidmi a ve službě lidem tam, kde se v jejich komunitě zrovna nacházeli. Toto je můj pohled na civilní zaměstnání pastorů – mám dvojnásobnou příležitost žít to, co kážu.

Bůh přes týden využívá mého postavení policejního důstojníka k tomu, aby rozšiřoval řady účastníků na nedělních bohoslužbách. Jednou jsem strávil celou noc s jedním mladým mužem, kterého jsem osobně znal. Když jsem vešel do jeho domu, seděl na pohovce a u hlavy měl revolver. Řekl mi, že od něj odešla manželka i s dětmi a že on to „balí“. Po hodinách vyjednávání mi nakonec pistoli odevzdal. Společně jsme se modlili a v neděli se už účastnil naší bohoslužby.

Je jasné, že ne každý může pracovat u policie a zároveň vést sbor. Jsou i jiná povolání, která mohou doplňovat vaši službu a životní poslání. Existují také některé faktory, které bychom u svého civilního zaměstnání měli hledat, například flexibilitu, jak dalece se kryje s naším povoláním a jestli nám dává příležitost k získávání ztracených. Záchranáři, učitelé, suplující učitelé, maloobchodní prodejci, řidiči autobusů – to všechno jsou skvělé příležitosti. Důležité je být připraven vzkvétat tam, kde nás Bůh zasadí.

VÍC NEŽ JEN PLACENÍ ÚČTŮ

Pokud se díváte na civilní zaměstnání jen jako na prostředek k zaplacení svých účtů, přijdete o příležitost nechat skrze vás působit Ducha svatého. Částečný úvazek a civilní

VÝZVY PRÁCE NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Ačkoli služba na částečný úvazek může přinášet mnohý užitek, jsou s ní spojeny i některé překážky.

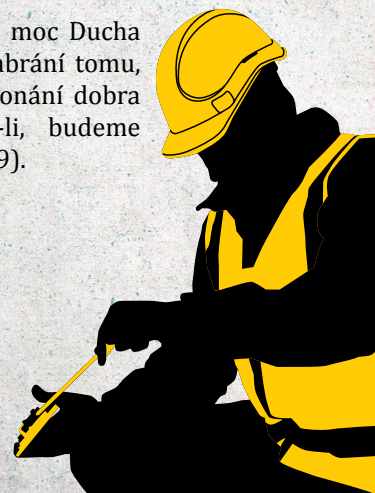
VYVÁŽENOST: Musíš být schopen zachovat si rovnováhu ve svém duchovním životě, zdraví, rodině, službě, civilním zaměstnání a společenském životě. Pokud některá z těchto oblastí strádá, možná bys měl svou situaci znovu přehodnotit.

POCHOPENÍ: Potřebuješ společenství, které tě pochopí. Pokud máš dvě zaměstnání, sbor bude muset pověřit člena staršovstva, některého ze zaměstnanců, laického pracovníka či člena sboru tím, aby vykonával ve sboru některé činnosti, které by jinak očekávali od tebe. Měj na paměti, že služba je zřídkakdy zaměstnáním na částečný úvazek. Obvykle je plným úvazkem, který vykonáváš vedle svého civilního zaměstnání. Služba je náročná a nebere v potaz, kolik je zrovna hodin. Ani tvůj světský zaměstnavatel nebude muset brát ohledy na tvou službu, a tak je možné, že pro účast na pohřbech, naléhavých případech, mimořádných akcích a konferencích pro pastory si budeš muset vybrat dovolenou. Ujistí se, že tvá rodina si je toho vědoma.

PRIORITY. Možná budeš v rámci své služby mít touhu realizovat některé věci, na něž nebudeš mít čas. Budeš si muset sestavit seznam priorit, které je třeba udělat. Bůh ti dá moudrost k tomu, co zachovat, co odložit na později a čeho se zcela zbavit.

VYHOŘENÍ: Musíš spoléhat na moc Ducha svatého a jeho vedení, které zabrání tomu, aby ses unavil a vyhořel. „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.“ (Ga 6,9).

TIM LEATHERS, Wilton, Iowa

zaměstnání skýtají mnohé příležitosti k zasažení trpícího světa. Když jsem pracoval v církvi na plný úvazek a seděl za stolem ve své kanceláři, toužil jsem po nadpřirozených zkušenostech. Dveřmi mé kanceláře ovšem neprošlo zas tolik lidí. Nepochopte mě špatně – občas se stalo, že tam někdo přišel rovnou z ulice a dal mi příležitost k tomu, abych mu mohl osobně sloužit. Avšak díky svému současnému civilnímu zaměstnání mám téměř každý den příležitost zasáhnout něčí život Ježíšovým evangeliem.

Zrovna minulý týden mě například zavolali k dopravní nehodě. Byl jsem prvním policistou, který tam dorazil.

Obětí byla šestnáctiletá dívka; byla katapultována z auta ven a na místě zemřela. Během vteřiny jsem poznal, o koho jde – jmenovala se Justice a byla to dívka z našeho sboru. Justice milovala Ježíše, takže jsem věděl, že se nyní nachází v přítomnosti jejího Spasitele.

Koroner s šerifem mě pověřili, abych úmrtí oznámil rodině. Její matka rovněž navštěvovala náš sbor. Když jsem za ní dorazil do práce, oznámil jsem jí, že Justice zemřela při dopravní nehodě. Po počátečním šoku z této zprávy – provázeném křikem a slzami – jsme odjeli k nim domů, abychom to oznámili i sourozencům. Na konci tohoto dlouhého dne stráveného s rodinou, plného pláče a slz, jsme seděli společně s rodinou a zástupcem pohřební služby a domlouvali nějaké poslední náležitosti. Vtom mě matka Justice popadla za ruku a řekla: „Pastore, jsem ráda, že ze všech lidí na světě jste to byl zrovna vy, kdo mi oznámil smrt dcery.“

I když to pro mě byl obtížný pracovní den, měl jsem jako náčelník policie příležitost posloužit zarmoucené rodině způsobem, kterým bych jim jinak posloužit nemohl, kdybych byl pouze jejich pastor.

Civilní zaměstnání nám otevírá možnost zasahovat lidské životy tak, jak to činil Ježíš – na ulici, u studny, v domovech či vězeňských celách.

Často říkávám: „Svět už začíná unavovat, když neustále jen slyší o tom, jak je Ježíš miluje; lidé potřebují spatřit, jak dalece je miluje.“ **Měl jsem výsadu vést více lidí ke Kristu jako náčelník policie než jako pastor sboru.** Bůh otevírá dveře ke službě, které by se nikdy neotevřely, pokud by člověk jen seděl ve své kanceláři pastora.

Když se modlíme Jábezovu modlitbu z 1 Pa 4,10, „Kéž bys... rozmnožil mé území,“ musíme si uvědomit, že Bůh si používá našeho zaměstnání přesně k tomuto účelu. Je to více než jen druhá práce pro zaplacení účtů; rozšiřuješ tím sféru svého vlivu, jímž získáváš přístup k úrodné půdě ležící mimo tvůj sbor. Rozšiřuješ tím své území směrem do temného světa, k němuž bychom se uvnitř svého sboru jinak ani nepřiblížili.

Dalším dodatečným bonusem civilního zaměstnání je vhléd

do srdcí těch, kteří naše shromáždění navštěvují. Mohu jim sloužit s větším pochopením a na osobnější úrovni skrze kázání, pastorační a vztahy s nimi.

VÍC NEŽ JEN ODRAZOVÝ MŮSTEK

Dřív jsem pohlížel na službu na částečný úvazek jako na odrazový můstek k příležitosti zapojit se do nějaké větší služby. Snil jsem o období, kdy již nebudu muset mít dvě zaměstnání. Kdybych si tento pohled zachoval, přišel bych o příležitost dosáhnout pro Boží království skvělých věcí.

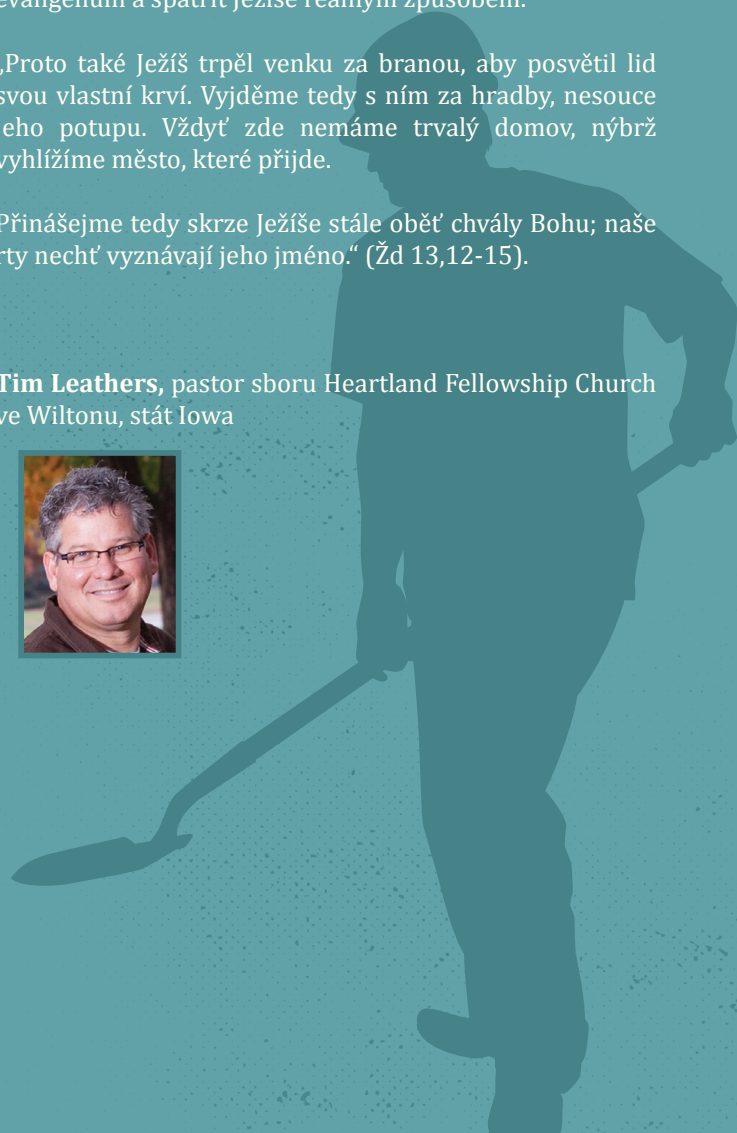
Začal jsem tento článek vysvětlením, proč chodím do civilního zaměstnání, tady ale ten příběh nekončí. Z finančního hlediska již druhou práci nepotřebuji. Můj sbor vyrostl do velikosti, díky níž se dokáže více než dobře postarat o potřeby mé rodiny. Já se ale rozhodl nechat se dále Bohem používat ve svém městě jako šéf policejního oddělení. A sbor může nadbytečné finanční prostředky použít na jiné účely – misii a evangelizaci v naší komunitě. Jednoho dne mi možná Bůh ukáže nějaký nový směr mé služby, v současné době jsem však spokojen tam, kde jsem, a s tím, k čemu mě zde povolal. Dává mi sílu vykonávat obě povolání; přivádí mi do sboru další lidi a zaměstnance, s jejichž pomocí mohu vykonávat vše, co je potřeba.

Sbor můj dvojí úvazek podporuje. Když tě Bůh k něčemu povolá, pomůže ti vyřešit veškeré detaily. Nesmíme minimalizovat důležitost služby, k níž nás Bůh v současnosti povolal. Životy mají být v rovnováze. Lidé potřebují slyšet evangelium a spatřit Ježíše reálným způsobem.

„Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. Vyjděme tedy s ním za hradby, nesouce jeho potupu. Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.“

Přinášejme tedy skrze Ježíše stále obět' chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno.“ (Žd 13,12-15).

Tim Leathers, pastor sboru Heartland Fellowship Church ve Wiltonu, stát Iowa

ADAMOVO ŽEBRO

Marcia Lednický

Část 1

Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žebere a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ (Genesis 2,20-23).

O vztahu manželky k manželovi byl již napsán bezpočet knih. Role *manželky pastora* je však unikátní. A tak v tomto i následujících článcích bude našim prvořadým cílem prozkoumat toto velmi specifické postavení partnerky pastora a zodpovědět na otázku, jak mohou tyto ženy naplnit svou Bohem svěřenou oblast služby.

JAKÝ BYL BOŽÍ ZÁMĚR, KDYŽ ADAMOVI STVOŘIL „POMOC JEMU ROVNOU“

Nejlepší bude asi začít tím, že se pokusíme pochopit, co Písmo říká o záměru, s nímž Bůh stvořil pro prvního člověka Adama „pomoc jemu rovnou“.

Genesis 2,18 praví: „I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.““ Slovo „pomoc“ zde není nějakým ponižujícím termínem; v Písmu se často používá při popisu všemohoucího Boha. V listu Židům 13,6 se píše: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?“ (KMS). Podle definice hebrejského termínu je pomocník „ten, kdo pomáhá druhému dosáhnout úplného uspokojení.“

Bůh stvořil Evu, což byl počátek partnerského vztahu.

1. Žena byla stvořena, aby muže doplňovala, aby byla jeho nedílnou součástí a aby byla jeho významnou partnerkou.
2. Žena jako mužova partnerka nad mužem nevládne, avšak každý z nich doplňuje toho druhého tím, že naplňuje své Bohem dané poslání.
3. Když Bůh stvořil muže a když z muže stvořil ženu, dal tím vzniknout svazku, v němž nacházíme svého nejvěrnějšího přítele, ničím nepřekonatelnou lásku, osobu, již nejvíce důvěřujeme a celoživotního partnera.

Když slavný anglický kazatel Matthew Henry vysvětloval toto biblické místo, napsal:

„Žena byla učiněna z žebra pocházejícího z Adamova boku; nebyla učiněna z jeho hlavy, aby nad ním vládla, ani z jeho chodidel, aby po ní šlapal, ale z jeho boku, aby mu byla rovna; vzešla z pod jeho paže, aby byla chráněna, a z blízkosti jeho srdce, aby byla milována.“

Během Kristova pobytu na zemi se ženy zásadně podílely na jeho díle mnoha velmi důležitými způsoby.

1. Ženy **jako poslední opustily** místo Kristova ukřižování (Mk 15,47)
2. Jako **první** navštívily hrob (J 20,1)
3. Jako **první** zvěstovaly vzkříšení (Mt 28,8)
4. Účastnily se **prvního** modlitebního setkání (Sk 1,14)
5. Jako **první** pozdravily misionáře Pavla a Sílase po jejich příchodu do Filip (Sk 16,13)
6. **Prvním** obráceným člověkem v Evropě byla žena (Lydie - Sk 16,14)

ZÁKLADNÍ PRINCIPY EFEKTIVNÍ SLUŽBY PÁNU

Začněme některými zcela základními principy, které nám budou vodítkem, jak se stát co nejefektivnějšími v naší službě Pánu.

Co jako partneři společně uděláte s povoláním, které vám Bůh svěřil? Dva životy plně zasvěcené Božímu plánu a jeho záměrům. A jaká přesně je tvá „role“, když už musím použít toto slovo, v tomto partnerství? V některých manželstvích byli do služby kázání Božího slova povoláni oba partneři, manžel i manželka. Ve většině případů však manželka slouží jako manželova pomocnice, není povolána ke službě za „kázatelnou“. Tento fakt často vede k zajímavým námitkám – „Můj manžel byl povolán do služby, ne já!“

Dovolte mi, abych chvíli hovořila sama o sobě. Měla jsem tu výsadu, že jsem se narodila v rodině pastora. Mí rodiče milovali Boha, milovali službu a milovali lidi. Děkuji Bohu za toto nádherné dědictví, které mi dal. Nebyla jsem povolána za „kázatelnou“, vdala jsem se však za pastora a společně jsme naplnili Boží povolání pro naše životy a mohu dodat, že i doposud o naplnění tohoto povolání usilujeme. Miluji službu Bohu; je to můj život. Sloužila jsem a sloužím jako manželka pastora, vyučuji současné i budoucí manželky pastorů na biblické škole a sloužím i na mnohých pobytových setkáních pro manželky služebníků. Bůh mi dal mnohé příležitosti, abych se podělila s jeho slovem a vyprávěla o jeho věrnosti těm, kdo ho následují. Díky mnoha horlivým modlitbám jsem byla schopná těmito otevřenými dveřmi projít a dovolit Bohu, aby mě posílil ve všech oblastech, v nichž mě chtěl použít. Nicméně v každé službě jsem musela být schopna přizpůsobit se daným podmínkám. Bylo nezbytné, abych našla svou specifickou oblast služby v každém sboru, kde byl můj muž pastorem. Stejně tak tomu muselo být i na půdě biblické školy, kde byl manžel ředitelem. A musela jsem najít své místo i jako manželka někoho, kdo byl ve vedoucí pozici na oblastní i celonárodní úrovni, a také jako manželka misionáře. Kam vlastně zapadám? Jak by si mě Bůh mohl co nejlépe použít? Tyto důležité otázky by si měla partnerka pastora často klást. Na tom všem je nádherné to, že sloužíme Bohu, který je věrný, vidí naše srdce a zná naši touhu mu sloužit. Pro služebníka s ochotným a poslušným srdcem se příležitost ke službě vždy najde.

Nastanou chvíle, kdy možná budeš cítit, že na to nestačíš, Bůh tě ale nikdy nepožádá, abys dělala něco, k čemu tě nevyzbrojil. Důvěřuj mu, že ti poskytne vedení a směr na každém místě, kde mu budeš sloužit.

„Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“ (2Pt 1,3)

Když přijmeš Boží povolání do jeho služby, přijímáš rovněž i další zodpovědnosti. Například:

1. *Ztotožňuješ se s problémy ostatních lidí ve tvém sboru. Pamatuj, že jsou to tvé ovce.*
2. *Musíš se naučit přizpůsobit nepravidelnému rozvrhu tvého muže.*
3. *V pozdních nočních hodinách mohou nastat mnohé naléhavé situace.*
4. *Může dojít ke zrušení naplánovaného rodinného výletu či odpočinkových aktivit kvůli úmrtí v rodině člena sboru.*

Jako partnerka služebníka jsi nejrůznějšími způsoby neustále k dispozici druhým, což tě může jak duchovně, tak i dokonce fyzicky zcela vyčerpat. Často budeš muset obětovat čas pro manžela. Nezapomeň, že Kristus musí být na prvním místě také i v jeho životě. Avšak upřednostňovat Krista a službu není to samé. V různých fázích služby bude pravděpodobně nezbytné některé věci upravit, z toho důvodu se musí oba partneři za tuto oblast vytrvale modlit.

DUCHOVNÍ ROZVOJ A VYDANOST BOHU, NAŠE PRIORITA ČÍSLO JEDNA

Náš partner nás nemůže zastoupit v „poznání“ Boha. *Osobní vztah s Ježíšem je základem duchovního života. Zjevení nebeského Otce, jednorozeného Syna a Duchu svatého nám přináší Boží slovo.*

Modlitba je jako pupeční šňůra, která nás spojuje s naším Stvořitelem. Je to nádherný nástroj duchovní komunikace, který Bůh poskytl každému ze svých dětí. Když Ježíš během svého působení zde na zemi považoval za nezbytné modlit se – trávit čas s Bohem, aby zcela naplnil vůli svého Otce – oč nezbytnější pro nás je, abychom trávili čas v jeho přítomnosti. Právě ve chvílích, kdy si uvědomujeme Boží svatost a jeho nezaslouženou milost, jsme schopni podřídit se plánu, který pro nás připravil. Můj vztah s Bohem se prohlubuje, když trávím čas v jeho přítomnosti a když naslouchám jeho hlasu. Díky tomuto vztahu začínám vidět samu sebe Božíma očima. Bůh mě s láskou něžně formuje a tvaruje tak, abych byla takovou, jakou mě chce mít, abych byla více jako on. Když se připodobňuji jeho obrazu, začíná se čím dál tím více v mém životě projevovat Boží přirozenost. Když pak přijde těžké období nebo když musím čelit nepřijemnému člověku, jsem lépe vyzbrojena pro zvládnání těchto situací. Nejednám ve své vlastní síle a moci, ale v síle a moci Kristově, jenž ve mně přebývá. Pak jsem také schopna hlouběji zasáhnout a ovlivnit lidi okolo mě. Je to přirozený důsledek věrného vztahu s Kristem.

Nesmíme dopustit, aby nás bezvýznamné věci okrádaly o posvátnou výsadu přebývat v přítomnosti milujícího Otce. Je otázkou disciplinované volby oddělit si čas pro obecenství s ním. Odměna bude hojná. Bůh požehná naši pokornou poslušnost jemu. Naše srdce naplní pokoj a radost prostoupí našeho ducha. Následující pravda je velmi prostá: čím více času strávíme v Boží přítomnosti, tím lépe jej budeme znát, o to více jej budeme milovat a o to více mu budeme důvěřovat. Ano, my všichni jsme jen lidé, avšak vítězství v našich životních bitvách dosáhneme na kolenou.

Žena pastora se může vykazovat mnoha cennými vlastnostmi, ovšem tou nejdůležitější je její víra v Boha. Musíme mít neochvějnou víru pro chvíli, kdy nás zasáhnou složité okolnosti. Víru, která ví, že se Bůh „odměňuje těm, kdo ho hledají“ (Žd 11,6). Naše víra musí hlásat to, co zvolali tři hebrejští mládenci: „*Bůh, jehož uctíváme, nás může vysvobodit... Ale i kdyby ne...*“ (Da 3,17-18, KMS). Neříkám tím, že na nás nedolehnu citové výkyvy, hluboká zranění či dokonce frustrace. Chci tím ale vyjádřit, že každodenní stres a emocionální výzvy nebudou řídit můj život. Bůh má vše pod kontrolou v každé životní situaci. Je to svrchovaný Bůh. Rozhodla jsem se mu důvěřovat jako Bohu, jenž je vždy věrný.

Mít ve svém životě a službě neochvějnou víru je nanejvýš důležité, neboť důvěra v Boha ovlivňuje veškeré mé konání a je hlasitým svědectvím pro všechny, kteří do mého života patří. Chceme-li být efektivními duchovními vedoucími, musíme být naplněni Božím Duchem. Opakovaně bylo řečeno: „*Nemůžete nikoho přivést ke Kristu blíže, než kam jste sami duchovně došli.*“

Bůh si vás vybral, abyste mu sloužily ve strategickém vedoucím postavení. Ano, pokud je váš manžel pastorem, zaujímáte i vy strategickou vedoucí roli. Zamyslete se nad tím na chvíli. Díky výsadě reprezentovat Krista vás budou lidé neustále sledovat. Budou pozorovat, jak jednáte se svým manželem, jak jednáte se svými dětmi a jak jednáte s ostatními lidmi. Mělo by pro nás být ctí, že můžeme ovlivnit životy jiných jen tím, co každý den konáme.

Náš vztah s Bohem má vliv na všechno a na všechny, kdo patří do našeho života.

1. Má vliv na to, jak se díváš sama na sebe.
2. Má vliv na vztah s tvým manželem.
3. Má vliv na vztahy s lidmi z tvého sboru.
4. Má vliv na lidi, s nimiž každodenně přicházíš do kontaktu.

TVÁ JEDINEČNOST

Jsi jedinečně svá. V rámci své touhy činit Pánu radost skrze pokornou poslušnost se nauč být spokojená s tím, kým jsi. Nejsi jako manželka předchozího pastora ani jako manželka pastora z jiné části města. Bůh dal každé z nás různé schopnosti a obdarování. Lidem se bude líbit to, co je na tobě zvláštní, a bude se jim líbit i to, co je zvláštní na manželce jiného pastora. Nezapomeň, nesoutěžíš s žádným jiným člověkem, který patří do Boží církve. My všichni jsme částmi stejného těla (1K 12,27). Můj moudrý muž vždy říká: „Opravdová spokojenost se nepoměřuje s ostatními lidmi tak, že by se s nimi srovnávala nebo soutěžila.“ V okamžiku, když se manželka služebníka srovnává s ostatními, často přichází nespokojenost.

Duchovní a citové krize manželek pastorů jsou často zapříčiněny vnitřním konfliktem. K tomuto konfliktu dochází kvůli jejím představám o tom:

1. co od ní očekává její manželco od ní očekává její sbor
2. co ona očekává sama od sebe na základě „obrázku“, který si vytvořila o ideální manželce pastora.

Když se cele odevzdám Bohu, mám svobodu být tím, kým jsem, být tím nejlepším, kým mohu k oslavě Boha být. Když budu neustále plná Boží přítomnosti a Duch Boží mě povede, pak v něm mohu zcela spočinout. Milující Otec si použije mou osobnost k naplnění svého záměru v mém životě.

Je velmi důležité, abychom byly při hodnocení svých vlastních darů a schopností upřímné. Velmi mi to pomůže při poznávání místa, které v jeho věčném plánu zaujímám. Nikdo nemůže dělat všechno: někdo je obdarován jako hudebník; jiný má dar učit nebo je výjimečným kazatelem. Někdo má dar pohostinnosti a jiný zase skvěle povzbuzuje. Všichni jsou důležití a jsou přínosem pro Boží království. Neuděláme dobře, budeme-li se snažit být něčím nebo někým, kým nejsme. Bůh stvořil každého z nás jedinečným způsobem podle svého obrazu. Přesto ale v mém životě neustále působí, aby mě učinil podobnější jemu. Nikdy Boha neomezuj v tom, co touží ve tvém životě učinit nebo jak si tě chce použít. Skrze nejrůznější okolnosti ti může pomoci rozvinout konkrétní schopnost. A to jsi přitom do té doby neměla ani tušení o tom, že jsi schopna v této oblasti služby vůbec působit. Když se poddáš jemu a dílu, ke kterému tě povolal, bude Bůh vytrvale rozvíjet dary, které do tebe vložil.

Mezi ženami v církvi byl proveden průzkum, v jehož rámci byly požádány o sestavení seznamu vlastností, které považují u pastorovy manželky za důležité.

1. Osoba s posvěceným křesťanským charakterem
2. Upřímnost
3. Přátelský postoj
4. Vlídlost
5. Smysl pro humor
6. Veselá povaha
7. Porozumění
8. Soucit
9. Ochota naslouchat
10. Schopnost zachovat tajemství
11. Upravenost

Někdo dokonce napsal „normální po všech stránkách“

K těmto vlastnostem bych já osobně určitě přidala i tyto:

1. Upřímně miluje všechny lidi
2. Je rozumná
3. Trpělivost (s manželem, dětmi, členy sboru, přáteli a sama se sebou)
4. Šetrnost
5. Nezaujatost
6. Vždy se snaží nacházet v ostatních to nejlepší
7. Dobrý postoj

Těmito vlastnostmi by se měl vykazovat každý křesťan a obzvláště ten, kdo je v pozici duchovního vedoucího. Ve Fp 4,13 se píše: „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.*“

„Pane, naplň mě tak moc sám sebou, že z mého niterného ducha poplynou vlastnosti Ježíše Krista, který ve mně přebývá. V mém každodenním životě uvidí ostatní Krista a budou mít touhu poznat jej jako svého osobního Vykupitele. Ať už jsi mi stanovil jakýkoliv úkol, ochotně a pokorně podřizuji celý svůj život Tobě, svému Pánu.“

Marcia Lednický často slouží slovem na pobytových setkáních, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečný dar nacházet spojitosti mezi výzvami každodenního života a biblickými pravdami. Její služba slovem je ještě zvýrazněna jejím pěveckým nadáním, pomocí něhož sdílí Kristovu lásku.

KOMPLETNÍ LETNIČNÍ SÉRIE

Mark Woollan

Tak jako jsou první velikonoce předobrazem oběti dokonalého Beránka, je i hora **Sínaj předobrazem Letnic**. Sínaj nám pomáhá pochopit Letnice.

ČÁST 2

Postřehy z hory Sínaj

Co se odehrálo padesát dní po prvních starozákonních Velikonocích? Když se přiblížila desátá rána, Izraelité vzali krev beránka a potřeli jí veřeje a nadpraží svých přibytků ve víře, že se anděl smrti jejich domovu vyhne. Odehrálo se něco významného padesát dnů po tomto okamžiku? Kdy vůbec nastaly první Letnice? Došlo padesát dnů po natření veřejí krví k nějaké události, jež byla předzvěstí novozákonního dne Letnic?

Novozákonními Velikonocemi bylo ukřižování Krista coby dokonalého beránka, který byl obětován za nás za všechny (Žd 10,12). Skutečnost, že Ježíš byl ukřižován během velikonočních slavností, ještě více spojuje jeho smrt s tímto starozákonním svátkem. Předobrazem Kristovy zástupné smrti bylo pokropení veřejí krví, které provedly děti Izraele v Egyptě. Krev Izraelcům poskytla ochranu před andělem smrti. Odehrála se ve Starém zákoně nějaká událost padesát dní poté, jež by byla předobrazem novozákonní události v horní místnosti?

Jako začínající duchovní jsem se s touto otázkou potýkal. Nevzpomínám si na nikoho, kdo by se tomuto tématu věnoval. Dokonce si ani nevzpomínám, že by tuto otázku kdokoli vnesl. Byl jsem odhodlán zkoumat Písmo a odpověď v něm nalézt.

Když jsem v knize Exodus důkladně procházel příběhem vysvobození Izraele z Egypta, narazil jsem na mnoho významných událostí. Kupříkladu na přechod Rudého moře. Bylo možné, že šesti stům tisícům mužů plus jejich ženám, dětem a dobytku trvalo padesát dnů, než došli z góšenské země k Rudému moři? Mohlo být něco z přechodu Rudého moře předobrazem Letnic?

Dalším bodem v příběhu jsou hořké vody v Maře, do níž Mojžíš hodil kus dřeva, načež voda zeslázla a dala se pít. Byla Mara předobrazem Letnic? V 16. kapitole Exodu se odehrává příběh zázračného Božího zaopatření potravy v podobě many a křepelek. V dalších několika kapitolách nalezneme příběhy o zajištění vody ze skály, o vítězné bitvě nad Amálekovci a o příchodu Mojžíšova tchána Jetra, který přivedl Mojžíšovu manželku a jeho dva syny. Mohl být jeden z těchto příběhů onou nenápadnou událostí, která by byla předobrazem novozákonních Letnic?

Následně jsem v devatenácté kapitole narazil na chronologické vodítko. V prvním verši se píše: „Třetího měsíce potom, co Izraelci vyšli z egyptské země, téhož dne, přišli na Sínajskou poušť“ (Ex 19,1).

Izraelci tedy dorazili na Sínaj ve třetím měsíci. Tři měsíce – to je dohromady devadesát dní! Padesátý den se tedy nachází někde v období mezi odchodem z Egypta a příchodem na Sínaj. Počkejte ale, tři měsíce by byly devadesát dní pouze v případě, kdyby ve skutečnosti odešli prvního dne prvního měsíce a dorazili posledního dne třetího měsíce. Co když tomu tak nebylo? Pak by to mohlo činit méně než devadesát dní. Kdy ve skutečnosti odešli? A kdy skutečně dorazili na místo? Uniklo mi něco?

Zjistit, kdy Izraelci opustili Egypt, bylo ve skutečnosti snazší než zjistit, kdy dorazili na Sínaj. V Exodu 12,3-6 bylo Izraelcům nařízeno, aby si připravili velikonočního beránka čtrnáctého dne v měsíci. Neodešli

tedy první den v měsíci! Pokud byly Velikonoce čtrnáctého, zbývalo v daném měsíci šestnáct dní. Když přičteme třicet dnů následujícího měsíce, dostaneme se k počtu 46 dnů. Pokud by se mi tedy podařilo zjistit, kdy ve třetím měsíci dorazili na Sínaj, mohl bych tím získat vodítko k určení události, která byla předobrazem Letnic.

Pak jsem si ve výše citované pasáži všiml dalšího chronologického obratu: „téhož dne“. Téhož dne jako co? Pro výklad této fráze existují dvě možnosti: Mohlo to znamenat ve stejný den v měsíci, v němž odešli z Egypta. Víím, že se jednalo o čtrnáctý den prvního měsíce, což by znamenalo, že na Sínaj dorazili čtrnáctého dne třetího měsíce. Dostal bych se tím na šedesátý den od Velikonoc. Další možností je, že dorazili ve stejný den jako třetí měsíc; jiným slovy, dorazili v okamžiku, kdy začal měsíc. A to by byl první den v měsíci. Tím bych se dostal na 46. den po Velikonocích! K tomuto počtu jsem dospěl sečtením šestnácti dnů prvního měsíce, během nichž cestovali, a třiceti dnů druhého měsíce.

Názory komentátorů ohledně druhé možnosti se pohybují v rozmezí od naprostého zamítnutí až po jediné možné vysvětlení. Mnozí komentátoři jsou však toho názoru, že první den v měsíci je nejlepším výkladem zmíněné fráze. A tak se díky konsenzu mnoha biblických komentátorů dostáváme k počtu 46 dnů.

Jakmile Izraelité dorazili na místo, vydal se Mojžíš na horu Sínaj, aby se tam setkal s Bohem. Přečtěme si, co se dělo dál: „Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Jdi k lidu a dnes i zítra je posvěcuj; ať si vyperou pláště a ať jsou připraveni na třetí den, neboť třetího dne sestoupí Hospodin před zraky všeho lidu na horu Sínaj“ (Ex 19,10-11).

Počítáte si to? Pokud Mojžíši trvalo jeden den vyjít na horu a sejít zase dolů, jsme na čtyřiceti sedmi dnech. Pak následovaly dva dny očistování, čímž se dostaneme na čtyřicet devět. A následujícího třetího dne Bůh sestoupil na horu Sínaj, což dohromady činilo padesát dnů. Tou událostí, která se odehrála padesát dní po prvních Velikonocích, bylo Boží sestoupení na horu Sínaj! Když jsem si uvědomil, že sestoupení Boží slávy na horu Sínaj se odehrálo padesátého dne, byl jsem u vytržení! Mělo to zásadní význam! Vidíte mezi těmi dvěma událostmi podobnost? Paralely mezi Sínají a dnem Letnic mi byly okamžitě zřejmé. Bůh sestoupil na Sínaj (Ex 19,20) a Bůh Duch svatý sestoupil o Letnicích (Sk 2,4). Na hoře se objevil oheň (Ex 19,18) a i o Letnicích se zjevily ohnivé jazyky (Sk 2,3). Byl k slyšení mohutný hluk: zvuky polnice na Sínaji (Ex 19,16) a hukot jakoby prudkého víchru o Letnicích (Sk 2,2). Došlo rovněž k oddělení a ustanovení skupiny lidí, kteří byli Bohem pověřeni k tomu, aby se stali požehnáním pro svět. Dispenzacionalisté¹ mají ve skutečnosti za to, že každá z těchto dvou událostí byla počátkem nové dispenzace.

1 "dispenzace: Období v dějinách či éra, během níž Bůh jedná se svým stvořením určitým charakteristickým způsobem nebo, jak tvrdí jeden z hlavních zastánců tohoto názoru, C.I. Schofield, „časové období, během něhož je člověk zkoušen, zda je poslušný nějakému konkrétnímu zjevení Boží vůle.“ Schofield popisuje sedm dispenzací: věk nevinnosti (před pádem člověka), věk svědomí (od pádu k Noemu), období vlády člověka (od Noeho k Abrahamovi), věk zaslíbení (od Abrahama k Mojžíšovi), období zákona (od Mojžíše ke Kristovi), věk milosti (období církve) a věk království (milénium)." KURIAN, G. T. *Nelson's New Christian Dictionary*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 2001. Str. 242.

Hora Sínaj odstartovala dispenciaci zákona a Letnice byly počátkem dispencace milosti (věku církve). Ať už s dispencacionalisty souhlasíte nebo ne, každá z těchto dvou událostí byla počátkem či zahájením něčeho. Bůh plnil svá zaslíbení a dal těmto událostem zvláštní punc.

Pokud si myslíte, že přicházím s nějakým novým výkladem, přečtěte si, co říkají některé biblické komentáře. V *The Pulpit Commentary's* najdeme následující poznámky:

Verš 1. Třetího měsíce. Měsíc sivan odpovídá přibližně našemu červnu. Když Izraelci vyšli. Správněji „... potom, co Izraelci vyšli“ nebo „po vyjití synů Izraele z egyptské země“ - srov. s 16,1, kde je tento výraz použit stejným způsobem. Stejného dne. Doslova „toho dne“ – což může znamenat jediné „toho dne, kdy měsíc začal“ – neboli 1. dne měsíce sivanu.²

Komentátor jménem George Bush (nejedná se o bývalého amerického prezidenta, nýbrž o teologa z 19. století) uvádí:

1. Třetího měsíce. Heb. ... bahodeš haššeliši, třetího novu (nového měsíce); jak již tento termín naznačuje a ve shodě s jeho významem, se podle židovského obyčeje jednalo o první den v měsíci, i když je zde pro větší explicitnost dodána fráze „téhož dne“, jež znamená první den v měsíci. Bylo to pouhých čtyřicet pět dní po jejich odchodu z Egypta; pokud sečteme šestnáct dní prvního měsíce a dvacet devět dní měsíce druhého, je výsledkem 45 dní. K nim je třeba přičíst den, kdy Mojžíš vyšel k Bohu, v. 3, další den, kdy opět vyšel k Bohu, aby mu tlumočil odpověď lidu, vv. 7-8, a další tři dny, o nichž se píše ve vv. 10 a 11, což dohromady činí pouhých padesát dní, které uplynuly od Velikonoc k předání zákona na hoře Sínaj. Proto byla slavnost, jež se následně slavila, nazvána Letnice (původního řecký výraz znamená padesátý den). A právě během tohoto svátku byl Duch svatý seslán na apoštolů, Sk 2,1-4, aby je zmocnil k hlásání nové smlouvy našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista celému lidstvu. Takovýto neo-obyčejný souběh časů a období rozhodně stojí za povšimnutí.³

Několik dalších komentářů poukazuje na židovskou tradici, podle níž byl zákon dán šestého dne třetího měsíce. Když se ale přiklánějí k tomuto datu, přesunují k tomuto datu i svátek Letnic. Ačkoli panují rozpory ohledně toho, kterého přesně dne Bůh sestoupil na horu Sínaj, existuje konsistentní shoda v tom, že se jednalo o stejný den, v němž se slaví Letnice. Zde je pohled dalšího z komentářů, *The Interpreter's Bible commentary*:

19,1-2a ...Slavnost týdnů (Letnice) proto spadá na šestý den třetího měsíce. Je připomínkou předání zákona na hoře Sínaj. Příchod na Sínaj je tedy nutné zařadit na samotný počátek třetího měsíce. Překlad Bible RSV po vzoru amerického překladu tvrdí, že se jednalo o první den měsíce. Stejný výklad je rovněž v Mekiltě (ad loc.).⁴

Komentář ke knize Exodus ve verzi *The Anchor Bible* dochází k podobnému závěru: *Podle židovské tradice došlo k předání Zákona šestého dne třetího měsíce (babylonského měsíce sivanu), což je shodou okolností*

rabínské datum pro slavnost týdnů (savu'ot, Letnice).

Výpočet vychází z rabínského výkladu Lev 23,15-16: slavnost týdnů začíná padesát dnů poté, co je první chómer neboli míra ječmene obětována Jahvemu, a to „ke dni po sedmém dni odpočinku,“ což je druhý den svátku nekvašených chlebů. Toto pravděpodobně ale není původní význam Lev 23,15-16 (viz sv. I, ss. 429-32).⁵

Začal jsem si klást otázku: Jak dlouho bibličtí badatelé spojovali Boží zjevení na hoře Sínaj s příchodem Ducha svatého v den Letnic? Vzhledem k tomu, že během prvních dvaceti pěti let svého života jsem neslyšel nikoho, kdo by tyto dvě události dával do souvislosti, zpočátku jsem se domníval, že jsem autorem tohoto odhalení já sám. Pak jsem ale zjistil, že diskuse na toto téma se v biblických komentářích objevovaly v posledních 300 letech. Nakonec jsem narazil na tento odstavec: „Jak staré je spojení slavnosti konané ve třetím měsíci a předání zákona na Sínaji? Poprvé je to jednoznačně uvedeno v Jeb 6,17 (druhé století př. Kr.). Je však možné, že už existovalo v biblických dobách? 2Pa 15,10-15 nám podává zprávu o tom, že král Ása svolal veliké shromáždění lidu „třetího měsíce“ (Weinfeld 1978:11) – není zmíněno přesné datum – na němž po výzvě proroka lid obnovil svou smlouvu s Hospodinem, vybudoval znovu oltář a za zvuku polnic a rohů slíbil Bohu věrnost. Není bez významu, že smlouva je označena termínem „sebu'a 'oath“ (2Pa 15,14-15), což připomíná název slavnosti „sabu'ot“ neboli „týdný“⁶.

Pointa spočívá v tomto: novozákonní vylití Ducha svatého v den Letnic mělo svého starozákonního předchůdce: Boží zjevení Izraelitům na hoře Sínaj. Tak jako jsou první Velikonoce předobrazem oběti dokonalého Beránka, tak je Sínaj předobrazem Letnic. V prvních událostech jsou podobnosti a náznaky, které nám pomáhají pochopit druhé události. Sínaj nám má pomoci pochopit Letnice. Pomáhá nám pochopit, že Letnice nejsou ojedinelou a nahodilou událostí. Bůh ji zamýšlel již o mnoho století dříve, když sestoupil na sinajskou poušť, zjevil svou slávu a oddělil lid pro svůj svatý záměr.

Tato kapitola se zaměřuje na druhý princip, který nám přináší hlubší pochopení Letnic, a sice skutečnost, že předobrazem Letnic je Boží zjevení na hoře Sínaj. Sínaj je předchůdcem Letnic. Podívejme se blíže na některé důsledky, které z toho vyplývají.

Prvním důsledkem, který bych rád prozkoumal, je Boží touha přiblížit se lidstvu. Ačkoli je Bůh všudypřítomný, Bible učí, že existují místa nebo oblasti, kde si lidé obzvláště uvědomují Boží přítomnost. Bůh je všudypřítomný, přesto přebývá v nebi. Ježíš je všudypřítomný, a přece sedí po pravici Otce. Duch svatý je všudypřítomný, a přesto přichází k věřícím, aby je potěšil. A tak ačkoli je Bůh všudypřítomný, zjevil se na Sínaji jako ten, jenž sestupuje na zemi. Jeho sláva a přítomnost spočinuly na hoře Sínaj. Bůh se rovněž přiblížil k člověku jako k jednotlivci – k Mojžíšovi. Nebeský Bůh se nyní zjevuje na zemi a komunikuje s lidstvem. Stejná věc je zopakována v Novém zákoně o Letnicích.

2 SPENCE H. D. M., EXELL, J. S. *The Pulpit Commentary: Vol. 1, Genesis, Exodus*. Peabody, MA.: Hendrickson Publishers, 1989. Str. 104.

3 BUSH, G. *Commentary on Exodus*, Grand Rapids: Kregel Publications, 1993. Str. 231.

4 *The Interpreter's Bible, Volume I*, New York: Abingdon Press, 1952. s. 970.

5 PROPP, W. H. C. *The Anchor Bible, Exodus 19–40*, New York: Doubleday, 2006. Str. 154.

6 Tamtéž, str. 154.

Během poslední večeře řekl Kristus jedenácti, že brzy obdrží od Otce Pomocníka: „A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude“ (J 14,16-17). V horní místnosti v den Letnic Bůh Duch svatý přistoupil k věřícím a naplnil je svou přítomností. Bůh chtěl osobně přebývat uprostřed svého lidu. Sínaj to naznačila. Letnice to stvrdily.

Druhým důsledkem, který bych rád prozkoumal, je fakt, že Bůh je natolik svatý, že setkání s ním, jako tomu bylo na Sínaji nebo o Letnicích, změnil každého, kdo je mu vystaven. Ať už Bůh upustí svůj „plášť tajemství“, poodhalí „závoj soukromí“ nebo se jen staneme citlivějšími na Boha, který tu vždy byl, změnil nás taková událost nejrůznějšími způsoby. I ve své tělesné podobě měl Kristus na lidi značný vliv. Někteří se mu klaněli. Jiní se třásli. Další plakali. Avšak během mystičtějších a duchovnějších zjevení lidé reagovali zcela zásadním způsobem. Mojžíšovi začala zářit tvář, předpokládám, že nedobrovolně. Sto dvacet lidí v horní místnosti se proměnilo z ustrašených následovníků v odvážné pouliční evangelisty. K těmto úžasným proměnám došlo v důsledku setkání s Bohem, které zcela změnilo lidské životy.

Během magisterského studia na Fullerově teologickém semináři byl jedním z mých profesorů Duchem naplněný presbyterián. Jednoho dne jsme se bavili na téma uctívání. Poznamenal, že mnohé neletniční křesťany uchvátilo živé uctívání letničních a charismatických věřících, takže se nyní snaží zařadit některé z jejich písní do svých vlastních bohoslužeb. Namítl: „Nikdy ale nebudou schopni zpívat písně charismatických křesťanů stejně jako oni, dokud neprojdou stejnou charismatickou zkušeností.“ Co tím měl na mysli? Křest v Duchu svatém je zkušenost, která zjevuje Boží slávu a přítomnost v takovém rozsahu, v jakém je věřící nikdy předtím nezakusil. Bůh je nyní pro věřícího skutečnější a úžasnější než kdykoli předtím. Zdá se být tak nádherně blízko, že to mění způsob, kterým duchem naplnění věřící zpívají o něm a pro něj.

Třetím důsledkem je to, že tato slavná blízka setkání produkují některé předvídatelné změny. Již jsme nepřímo poukázali na odvahu, která se často zmocní těch, jež jsou naplněni Duchem svatým. Chtěl bych se ovšem zabývat trochu kontroverznější změnou: svatostí. Z biblického pohledu je symbolem Boží přítomnosti právě svatost. Bůh dal Mojžíšovi pokyn k tomu, aby se děti Izraele během přípravy na Boží zjevení posvětily a vypraly si oděv (Ex 19,10). Když se daný den blížil, lidé se chvěli ze strachu, že je Boží svatost kvůli jejich nedokonalostem zničí. Přesto nás Bůh vybízí: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16). Je tedy možné, že by Duch „svatý“ mohl ve skutečnosti věřícímu pomoci být svatý?

Rád bych připomněl, že to, co známe jako moderní letniční hnutí, se ve skutečnosti zrodilo z hnutí svatosti, jež se rozšířilo v 19. století. Věřící navovalo neustálé upadání do hříchu. Už je nebavilo každého večera žádat o odpuštění hříchů, kterých se toho dne dopustili. Modlili se, aby Bůh, který byl schopen odejmout jejich hříchy, je rovněž zbavil jejich touhy hřešit. Hledali u Boha dodatečnou pomoc pro život ve svatosti. Uviděli v Bibli, že křest v Duchu svatém

lidem často takovou pomoc poskytl. Začali pátrat po křtu v Duchu svatém, o němž často mluvili jako o posvěcení, celkovém posvěcení, dvojitém léku nebo druhém požeňování. A zatímco mnozí zavrhlí způsob, kterým Bůh na jejich modlitby odpověděl, mnoho dalších tak neučinilo; a tak se zrodilo moderní letniční hnutí. Zrodilo se z touhy lidí žít svatým životem. Už slyším, jak začínáte jmenovat letniční duchovní, o nichž víte, že morálně selhali. I přes tato selhání některých významných osobností je termín „svatost“ opakovaně spojován s letničními skupinami.

Na závěr bych chtěl zopakovat, že jsme se zde dozvěděli, že Boží přítomnost sestoupila na horu Sínaj s velkou pravděpodobností padesát dnů po prvních Velikonocích. Proto bychom měli na tuto událost pohlížet jako na předobraz novozákonních Letnic. Letniční by si z těchto dvou událostí měli vzít ponaučení a vyhlížet Boha, který se s nimi touží setkat ve své slávě a svatosti. Když se Bůh setká se svými lidskými následovníky, budou pravděpodobně odvážněji svědčit a budou žít ve větší svatosti. Je-li člověk kompletním letničním, neměl by mluvit pouze v jazycích, ale rovněž odvážně hlásat Boha a odrážet jeho svatost ve svém životě.

MARK WOOTTON, D. Min., je profesorem vyučujícím na téma letniční vůdcovství na Evangel University ve Springfieldu. Sloužil jako pastor, zakladatel nových sborů, učitel a administrativní pracovník na vysoké škole.

Tento článek byl převzat z publikace: WOOTTON, M. *THE COMPLETE PENTECOSTAL: More Than Just Tongues* (2010). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena celosvětově.

VLASTNOSTI VĚČNÉHO OTCE

H. Maurice Lednický (Část 2)

V předchozím čísle jsme si představili biblický základ pro **POCHOPENÍ ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ**. Existují pouze dvě duchovní království – **KRÁLOVSTVÍ SVĚTLA A KRÁLOVSTVÍ TEMNOTY**. Světlo přichází od Všemohoucího; temnota přichází od zlého, od satana. Bůh a satan ovšem nejsou dvěma shodnými veličinami stojícími proti sobě. Satan (Lucifer, vysoce postavený anděl) byl stvořenou bytostí, která se vzbouřila proti Bohu a pokusila se vyvýšit nad svého Stvořitele. Tato bitva pokračuje na naší zemi až do dnešního dne. Člověk si tedy musí vybrat, v kterém království bude žít. V Kristu je světlo a život. On jediný nás může vysvobodit z temnoty a přenést nás do světla.

A nyní se podívejme na výzvu, abychom poznali našeho nebeského Otce.

Je obtížné nalézt slova, která by adekvátně definovala či popsala Boha Otce. Důvod je vcelku prostý. Naše omezená slovní zásoba neobsahuje žádné výrazy, jež by vystihly nekonečného Boha. Lidské poznání Všemohoucího je omezené, a to obzvláště od chvíle, kdy se mu Adam s Evou vzepřeli v zahradě Eden. Satan překroutil pravdu (Ihal), když Evě řekl: „*Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé*“ (Gn 3,5). „Stvoření“ nikdy nedosáhne rovnosti se „Stvořitelem“. A tak nám tedy nezbyvá nic jiného, než abychom vynaložili veškeré úsilí a s pokorou v srdci osvětleném Duchem svatým pilně zkoumali Boží slovo, a mohli tak pochopit zjevení týkající se jeho věčného charakteru a přirozenosti. Půjdeme-li touto cestou, mnohem hlouběji pochopíme Boží slávu a velikost - Bůh nemůže být větší, než jakým je již od věčnosti. Když David zpíval „*velebte Hospodina se mnou, vyvyšujeme spolu jeho jméno*“ (Ž 34,4), nebo když Marie zvolala „*duše má velebí Pána...*“ (Lk 1,46), (v angl. originále je místo výrazu ‚velebit‘ použit výraz ‚zvětšit‘, učinit větším‘ – pozn. překl.), jednoduše tím vyjadřovali, že Bůh byl díky zjevením, kterých se jim dostalo, v jejich očích větší.

VE VZTAHU K NEKONEČNU

V rámci lidského poznání je nekonečno jednoduše

něčím, co nemá žádné „známé“ omezení nebo hranice. V souvislosti s tím, jak pozorujeme nebesa pomocí stále výkonnějších teleskopů, objevujeme stále další a další vesmíry – některé z nich jsou dokonce mnohem větší než ten, v němž žijeme my. Současná věda má důkazy o existenci milionu či více takových vesmírů. Bez váhání lze tedy dospět k závěru, že rostoucí počet vesmírů nemá hranic. Unikátnost Boha ovšem spočívá v tom, že neexistují žádná vnější omezení či hranice jeho existence. *Bůh není součtem či shrnutím všeho, co existuje; naopak, On vše, co existuje, převyšuje.* Bůh například není obsažen v přírodě, neboť je Stvořitelem všech věcí, proto tedy veškeré své stvoření převyšuje. Tím je ještě více zdůrazněna biblická pravda o tom, že omezená inteligence padlého člověka není schopná obsáhnout Boží velikost.

„*Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje,‘ je výrok Hospodinův.*“

Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“ (Izajáš 55,8-9).

“*Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!*“ (Římanům 11,33).

1. Nezávislá existence

Hospodin během postupného zjevování své osoby Izraeli před Mojžíšem prohlásil: „*JSEM, KTERÝ JSEM*“ (Ex 3,14). Dále, když farao odmítl reagovat na Mojžíšův požadavek, aby propustil Izraelity z Egypta, Hospodin Mojžíše utvrzoval ohledně svých smluvních zaslíbení tím, že řekl: „*Já jsem Hospodin. Ukázal jsem se Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi jako Bůh všemohoucí* (El Šaddaj – zcela soběstačný). *Ale své jméno Hospodin (Jahve) jsem jim nedal poznat*“ (Ex 6,2-3 – poznámky autor). Ježíš prohlásil: „*Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem*“ (J 8,58).

POKUD BY ZDE BYL JAKÝKOLI JINÝ BŮH, O NĚMŽ BY BYLO MOŽNO PROHLÁSIT, ŽE JE HOSPODINU ROVEN, PAK BY AUTORITA NAŠEHO VĚROUČNÉHO SYSTÉMU BYLA ZCELA PODKOPÁNA.

Bůh je sám o sobě dokonale kompletní. Jeho základní vlastností je jednoduše to, že „je“. Tato skutečnost je pro naše studium duchovního království zcela zásadní. Pokud by zde byl jakýkoli jiný bůh, který by existoval před pravým Bohem, pokud by zde byl jakýkoli jiný bůh, o němž by bylo možno prohlásit, že je Hospodinu roven, pak by autorita našeho věroučného systému byla zcela podkopána. Bůh nemá začátek ani konec. Vždy byl – a vždy bude. Chvála našemu Bohu!

2. Neměnnost

Jednoduchá definice neměnnosti je nepřítomnost změn, naprostá neschopnost projít změnou i navzdory vlivu vnějších sil. Občas tento rys připisujeme některým lidem, kteří jsou pevně přesvědčeni o svých názorech; ve skutečnosti lze ale takto charakterizovat pouze Všemohoucího.

A. H. Strong dochází ve svém vydání Systematické teologie ohledně Boží neměnnosti k tomuto závěru: „*Máme tím na mysli, že Boží přirozenost, vlastnosti a vůle jsou prosty jakýchkoli změn. Rozum nás učí, že není možné, aby u Boha docházelo ke změnám, ať již jde o růst či pokles, pokrok či zhoršení, zakrnění či rozvoj. Veškeré změny se musí dít k lepšímu nebo horšímu. Bůh je ovšem absolutní dokonalost a žádná změna k lepšímu není možná. Stejně tak i změna k horšímu je neslučitelná s dokonalostí. Neexistuje žádný důvod pro změnu, ať již vně Boha nebo v něm samém.*“

Někteří mohou namítat, že existují důkazy o tom, že Bůh změnil názor, jako tomu bylo v případě Ninive, jehož obyvatelé činili pokání (Jon 3,10). Boží povaha se nicméně žádným způsobem nezměnila, neboť jeho spravedlnost a milosrdenství jsou rovným způsobem nabízeny všem lidem. Ve skutečnosti to byl člověk, kdo se změnil

(činil pokání), a mohl se tak těšit z Božho milosrdenství. S Božími zaslíbeními se často pojí nějaká „podmínka“. Pokud se nějak zachováme my, zachová se nějak Bůh.

Poslední ze starozákonních proroků, Malachiáš, zaznamenal tato Hospodinova slova: „*Já Hospodin se neměním...*“ (Mal 3,6; B21). Pisatel epištoly Židům pak připomíná, že „*Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky*“ (Žd 13,8). Jan, autor knihy Zjevení, byl inspirován k tomu, aby ve svém listu čtyřikrát použil první a poslední písmeno řecké abecedy – alfu a omegu. Poslechněte si to důrazné prohlášení: „*Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí*“ (Zj 1,8).

3. Jednota

Boží slovo dává zcela jednoznačně najevo, že je pouze JEDEN pravý Bůh.

„*Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.*“ (Dt 6,4) „*Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není.*“ (Iz 44,6) „*A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista.*“ (J 17,3) „*Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. Amen.*“ (1 Tm 1,17) Boží jednota není v žádném případě v rozporu s učením o TROJICI (toto slovo se v Písmu nevyskytuje), které je nejzřetelněji zjeveno v Novém zákoně, kde vidíme přijít na tuto zemi Ducha svatého a Syna s cílem naplnit zvláštní a specifické poslání. Kristus přišel, aby vytrpěl trest za hříchy člověka; Duchu svatému byl dán úkol přitáhnout lidi ke Kristu a přebývat ve věřících. Tato pravda potvrzuje osobní odlišnosti v božské přirozenosti, zároveň však trvá na tom, že od věků existuje pouze jedna božská přirozenost.

Jakékoli omezení v rámci této dokonalé jednoty je ze strany Boha dobrovolné a slouží jeho záměrům. Kristus například opustil nebesa a vzal na sebe podobu člověka. Jinými slovy sám sebe dočasně omezil lidským tělem během svého pobytu na zemi (přibližně na 33 let; viz také Fp 2,5-11).

VE VZTAHU KE VŠEMU STVOŘENÍ

Boží vlastnosti začínající na „vše-“ a „všudy-“ jednoduše avšak zároveň přesně a zásadně poukazují na skutečnost, že věčný Bůh je **VŠUDE PŘÍTOMNÝ, MÁ VEŠKERÉ POZNÁNÍ A MOUDROST a ABSOLUTNÍ MOC.** A i když náš úžas nad Boží velikostí neustále roste, stále platí, že musíme být extrémně opatrní v tom, abychom nezastávali názory, jež v Božím slovu nenacházejí oporu. Pokud bychom chtěli například obhajovat jeho všudypřítomnost tvrzením, že se nachází v lesním porostu – a tudíž bychom měli stromy uctívat – degradujeme Boží jedinečnost na panteistické vidění přírody (podle něhož by všechny materiální manifestace Boha měly být uctívány). Bůh, jakožto Stvořitel všech věcí, není „v“ přírodě nebo „roven“ přírodě; on převyšuje (je větší než) vše, co stvořil. Nebo jsou zde tendence stavět proti sobě Boží „poznání

a moudrost“ a Boží „moc“. Jedno není větší než druhé. Jedná se o rovnocenné Boží atributy. Jeho svrchovaná moudrost nezastiňuje jeho svrchovanou moc a není tomu ani naopak.

1. Všudypřítomnost

Písmo a obzvláště žalmy zobrazují Boha jako někoho, kdo je vyvýšený nad celou zemí. „*Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi*“ (Ž 113,5-6). Toto poetické výrazivo nehovoří o odděleném neosobním Bohu, který je od lidí tak vzdálen, že s nimi neudrží jakýkoli vztah. Spíše se jedná o uctivé vyjádření úžasné velikosti jeho majestátu. To samé platí i o modlitbě krále Šalomouna během zasvěcení právě dokončeného chrámu. „*Hospodine, Bože Izraele, není Boha tobě podobného nahoře na nebi ani dole na zemi... Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval?*“ (1Kr 8,23,27).

Davidův velkolepý Žalm 139 nabízí nádherný popis Boží všudypřítomnosti i vševedoucnosti. Podívejme se na chvíli na inspirovaná slova ve verších 7-10: „*Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tvář? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.*“

Aplikovatelnou pravdou je zde fakt, že Bůh je vždy se svými dětmi – ať už se ocitneme kdekoli a za jakýchkoli okolností. „*Neboť oči Hospodinovy obzírají celou zemi, takže se mohou vzchopit ti, jejichž srdce je cele při něm.*“ (2Pa 16,9)

BOŽÍ NEPŘEKONATELNÁ KOMBINACE NEKONEČNÉHO POZNÁNÍ A MOUDROSTI JE TÍM, CO DODÁVÁ POCIT DŮVĚRY A BEZPEČÍ VŠEM, KDO BOHA ZNAJÍ.

2. Vševedoucnost

Lidově řečeno, poznání je, když se dozvíme nějakou skutečnost; moudrost je vhodné použití této informace. Nicméně svrchovaný Bůh nenabývá svého poznání prostřednictvím omezeného uvažování. Pro nás je složité – ba přímo nemožné – to pochopit, neboť lidské poznání je získáváno skrze smysly. A navíc se lidské poznání neustále vyvíjí a ruku v ruce se získáváním nových „skutečností“ se stále mění. Člověk vychází z empirických důkazů získávaných historickými zkušenostmi a na jejich základě se snaží definovat Boží věčnou moudrost. Člověk nikdy nedosáhne nekonečného poznání a moudrosti; proto jsou jeho pokusy o jejich získání zcela zbytečné.

Zde bych se rád na chvíli zastavil a věnoval se

otázce, která téměř vždy přijde na přetřes během debaty o Božím všeobjímajícím poznání. „Pokud Bůh o všem ví, je zodpovědný za prvotní hřích?“ Odpovědí je rezolutní NE! Bůh skutečně ví o všech budoucích věcech. On věděl, že se Lucifer (satan) vzbouří. On věděl, že jej Adam s Evou v zahradě Eden neuposlechnou. Avšak vzhledem k tomu, že veškeré jeho morální stvoření bylo vybaveno možností volby, nenutil je ke spáchání těchto hříchů. Později se budeme bavit o tom, že Bůh nestvořil otroky, kteří by byli nuceni plnit jeho příkazy. Jeho touhou bylo nabídnout lásku a obecnství, a proto stvořil bytosti, které se mohly dobrovolně rozhodnout uctívat jej a sloužit mu. Jeho nadpřirozené předzvědění bylo natolik kompletní, že plán na vykoupení člověka byl uveden do pohybu ještě před stvořením světa. „*Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života ... nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi... nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa...*“ (1Pt 1,19-20 – podtržení autor).

Fascinuje mě Šalomounův výrok: „*Hospodin moudrostí založil zemi, nebesa upevnil rozumností*“ (Př 3,19). Proč neřekl „*svou mocí*“? Když si čteme příběh stvoření v knize Genesis, je zcela zřejmé, že Bůh prostě „řekl“ a vznikla země i se svým složitým ekosystémem. O jeho moci tedy nemůže být nejmenších pochyb. A přesto veškeré stvoření nebylo čistě jen ukázkou síly. Každý detail byl neuvěřitelně propracovaný – od ryb žijících ve vodě po stromy plodící jedlé ovoce. Už jste se někdy pozastavili nad lidským tělem s jeho jediným srdcem pumpujícím krev do tisíce žil a cév, které se od doby před narozením až do smrti nikdy nezastaví?

Když se osobně snažíme tuto vševedoucnost pochopit, naše víra a důvěra v Boha prochází zkouškou. Ve svých zdůvodněních a svém systému toho, co je „správné“ a „spravedlivé“, často nenacházíme odpovědi na události, které se okolo nás dějí. „Proč se to stalo?“ je častou otázkou pronásledující naše myšlenky, a to i v případě nás, věřících. Náš dokonalý vzor, Pán Ježíš Kristus, nám ukázal cestu. Od chvíle, kdy jej Jan pokřtil v řece Jordán (Mt 3,13-17), „člověk“ Ježíš pochopil svou pozemskou misi. Od těchto prvních okamžiků, kdy si plně uvědomil, že ho čeká smrt, jej začal satan těžce zkoušet (Mt 4,1-11) a dokonce mu nabízel „snadnější cestu“ k ovládnutí světa, jen pokud se mu pokloní a bude jej uctívat (Mt 4,8-10). Není pochyb o tom, že nejintenzivnější boj podstoupil náš Spasitel jen pár hodin předtím, než byl přibit na kříž. V zahradě Getsemane se Ježíš třikrát úpěnlivě modlil: „*Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich (utrpení smrti); avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*“ (Mt 26,39; poznámka a důraz autor). Vše je to otázka naprosté důvěry v Boha, jehož cesty jsou vždy správné a nejlepší (Ž 18,31). Zaposlouchejme se znovu do povzbudivých slov, jež apoštol Pavel napsal věřícím v Římě:

„*Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, (1) aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, (2) ty také povolal; které povolal,*

(3) *ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, (4) ty také uvedl do své slávy*“ (Ř 8,28-30; poznámky a důraz autor).

3. Všemohoucnost

Existuje v Božím slovu něco více vzrušujícího, než jsou příběhy vyprávějící o úžasné Boží moci?

Stvoření „nebe a země“ (Genesis 1)

Mojžíš vedoucí děti Izraele přes Rudé moře (Genesis 14)

Jericho, jehož „hradby se zhroutily“ (Jozue 6)

Gedeónova armáda čítající 300 mužů, která porazila Midjánce (Soudců 6-7)

Elijáš, který přivolal oheň z nebe, jenž pozřel obět (1. Královská 18)

Vysvobození Daniele ze lví jámy (Daniel 6)

Mnohé Ježíšovy zázraky (fyzická uzdravení, vysvobození od démonů, moc nad přírodou; Matouš, Marek, Lukáš, Jan)

Uzdravení chromého muže u chrámové brány (Skutky 3)

Vysvobození Petra z jeruzalémského vězení (Skutky 12)

Vzkříšení Krista z mrtvých! (Matouš 28, Marek 16, Lukáš 24, Jan 20)

Tatáž moc, kterou se Všemohoucí prokazoval v uplynulých tisíciletích, se nezměnila ani nezeslábla. Duchem naplnění věřící jsou vyzbrojeni k tomu, aby zakoušeli stejné projevy Boží moci. Velké poslání zahrnuje zázračná znamení, která mají potvrzovat evangelium (Mk 16,15-18). Z pochopitelných důvodů se tedy často modlíme, aby se Boží moc projevila v našich životech nebo skrze ně. A Bůh je bezpochyby ochoten zjevit svou slávu v této generaci, tak jako to činil v minulosti.

Je však zapotřebí zmínit zde i varování, abychom se nepokoušeli využít Boží moc k oslavení nás samých. Naší jedinou motivací musí být oslava Boha. Ježíšova slova nám přinášejí povzbuzení i poučení: *„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním“* (J14,12-14; důraz autor).

Jedna ruka se drží Boží VŠEMOHOUCNOSTI v absolutní důvěře, že On má MOC učinit jakoukoli věc.

Druhá ruka se upíná k Boží VŠEVĚDOUCNOSTI v absolutní důvěře, že On má MOUDROST učinit všechny věci správně.

Apoštol Jan se ve své první epištole vrací k tomu, co již napsal ve svém evangeliu. *„Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme,*

že to, co máme, jsme dostali od něho“ (1J 5,14-15; podtržení autor).

V OSOBNÍM VZTAHU K MORÁLNÍMU STVOŘENÍ

Právě zde poznává člověk Boha osobně. Běžně používaným slovem je *vztah*. Je ovšem zapotřebí mít na paměti, že tento vztah s člověkem vychází z Boží iniciativy. Od stvoření Adama a Evy až po konečné vykoupení těch, kteří přijali odpuštění skrze Krista, se vždy jedná o Boží plán. Člověk k tomu nepřidává nic. Spasení si nelze vyjednat, nelze ho za něco vyměnit ani si ho odpracovat. A i přes všechny naše hříšné myšlenky a skutky vycházející z naší zvrácené přirozenosti Bůh touží mít s námi vztah – vztah se svým morálním stvořením. V kontextu výše zmíněného je velikost jeho svaté štědrosti a milosrdné laskavosti ohromující.

Nesnažil jsem se následující Boží vlastnosti seřadit podle jejich důležitosti. Někteří odborníci tvrdí, že *svatost* je nejvýše postavenou (hlavní) Boží vlastností. Pokud vše dobře chápou, pak každá Boží vlastnost je absolutně dokonalá. Proto nemůže být některá z nich vyvýšena nad jinou – jinak by se stala dokonalejší než ty ostatní. Zde je jednoduchý závěr: VŠE Boží je Boží. V nitru jeho osobnosti není rozdělení či soupeření.

1. Láska

Písmo výstižně konstatuje: *„Bůh je láska“* (1J 4,8). Je to nepopiratelný, neodmyslitelný a neměnný aspekt jeho přirozenosti. Zde ovšem hovoříme o Boží lásce projevené vůči jeho morálnímu stvoření. Vzhledem k tomu, že láska je spíše subjektivní než objektivní, míváme tendenci ji definovat na základě našeho vlastního vnímání. Kazatelé často hlásají, že Boží láska je „bezpodmínečná“. Tento výrok je pravdivý i nepravdivý zároveň. Pokud jím míníme, že Bůh nás miluje i tehdy, když si lásku nezasloužíme, pak má pravdu (Ř 5,8). Pokud jím ale na druhou stranu chceme říci, že Bůh nás nevede k zodpovědnosti za naše činy, potom pravdivý není (Ř14,12). Proto je ohledně Boží lásky zapotřebí pečlivě prozkoumat veškeré učení Písma.

Jako Kristovi následovníci si plně uvědomujeme velikost Boží lásky vůči padlému a zvrácenému lidstvu. *„Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!, ... Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků...“* (Ef 2,4-9). Stejně důležité ale je, abychom chápali i kázeň (výchovu), kterou Boží láska

do našich životů přináší. „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá (za provinění) každého, koho přijímá za syna.‘ Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny ... nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti“ (Žd 12,5-11; poznámky autor).

Pamatujte, „NIC jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 8,37-39).

2. Svatost

„Svatý, svatý, svatý“ zní neustále z úst serafínů (vysoce postavených andělů), kteří se vznášejí nad Božím trůnem, vzdávají Bohu zaslouženou úctu a vydávají tím svědectví o Boží dokonalé čistotě (Iz 6,2-3). Bůh je vždy ve vztahu k člověku vyobrazen jako svatý.

Když Bůh v knize Exodus dává Mojžíši instrukce ohledně místa (svatostánek) a způsobu (oběti, slavnosti, dary) uctívání pro izraelský lid, prohlašuje tyto věci za svaté. Již od samého počátku měl být Bůh uctíván pro svou svatou přirozenost, kterou padlé lidstvo není schopné věrně napodobit.

Když Bůh v knize Leviticus stanovil pravidla pro vztahy určená jeho morálnímu stvoření, byla tématem všech těchto vztahů čistota. Běžným standardem chování měla být vzájemná úcta – a to i vůči majetku bližního. Těm, kteří odmítli Boží přikázání uposlechnout, byla určena vážná varování v podobě přísného potrestání.

Když byl odhalen jediný plán na vstup do přítomnosti tohoto svatého Boha skrze jeho Syna, Ježíše Krista, bylo zřejmé, že požadavky na vedení života ve svatosti se nijak neumenšily. Nový zákon ve skutečnosti ještě zintenzivňuje volání po svatém životním stylu. To, co bylo v Mojžíšově zákoně jasně písemně řečeno ohledně skutků člověka, bylo nyní naším Pánem posunuto na vyšší úroveň a zahrnulo i myšlenky, pohnutky a postoje. V kázání na hoře (Mt 5 – 7 Ježíš opakovaně použil frázi „Slyšeli jste, že bylo řečeno ... Já však vám pravím ...“ s úmyslem vyzvat lidi ke svatému vztahu se svatým Bohem tím, že ustanovil vzor vnitřní svatosti.

Apoštol Petr zdůrazňuje, že „vnější spravedlnost“ musí být produktem „vnitřní svatosti“ (1Pt 1,13-17). Je totiž možné, aby člověk žil navenek spravedlivým životním stylem – vezměme například v úvahu náboženské vůdce, které Ježíš tak často napomínal (Mt 23) za jejich „dvojitý standard“ – a přitom nebyl čistý uvnitř. Můžete být „spravedliví“, aniž byste byli „svatí“, nemůžete ovšem být „svatí“, aniž byste byli „spravedliví.“

3. Pravda

Prohlášení, že Bůh je pravda, může vést k hrubému nepochopení. Neboť my často ztotožňujeme pravdu s tím, co přesně vnímáme svými smysly nebo co lze ověřit pečlivým vědeckým bádáním. Bůh je ovšem více než odhalená pravda. On je zdrojem veškeré pravdy.

Pravda nepodléhá libovůli – jako kdyby šlo o možnost ‚ber nebo nechej být.‘ Bůh zná a prosazuje pravdu, protože on sám je Pravdou. Proto může člověk svobodně a plně důvěřovat všemu, co o sobě Bůh říká. Krátce předtím, než byl Ježíš ukřižován, ve své modlitbě za učedníky (a za církev) řekl: „Posvět' je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ (J 17,17)

I Pavel ve svých spisech zdůrazňuje, že Bůh nelže (Ř 3,4; 2Tm 2,13; Tt 1,2). Bůh jednoduše nemůže popřít svou vlastní přirozenost, jež je absolutně dokonalá a tím pádem i absolutně pravdivá.

Člověk se může právem ptát, jaký dopad má tato teologická rozmluva na můj život? Znovu se dostáváme k základům věčného království. Pokud slova, která Bůh promluvil a demonstroval uprostřed svého morálního stvoření, nejsou pravdivá, čemu pak máme věřit? Budeme uvažovat podle zásady lidské logiky do té míry, že cesta k poznání Boha skrze víru bude znevážena? Je možné, aby si satan použil našeho omezeného intelektu a vložil do nás semínka pochybností o skutečnosti, že je Bůh nekonečnou Pravdou?

Boží Slovo je zjevenou pravdou. Žalm 119 – nejdelší kapitola Bible – hovoří o Božích přikázáních, zákonech, výnosech, nařízeních a instrukcích. Pro Davida bylo toto Slovo „světlem pro mé nohy ... osvěcující moji stezku“ (Ž 119,105). Ježíš je „živé Slovo“ a my dnes hledíme na „psané slovo“, abychom v něm našli zjevení „živého Slova“ a aby nás každodenně provázelo a instruovalo na naší cestě víry.

V následujícím čísle se naše diskuse zaměří na obnovení vztahu s tímto všemohoucím Bohem. Každé Boží dítě musí žasnout nad Božím úžasným plánem, díky němuž můžeme vstoupit do obnoveného vztahu s Bohem. Abychom však tuto hlubokou pravdu plně pochopili, je nezbytné prozkoumat původní Boží záměr při stvoření člověka. Dokonale svatý Bůh přijímá mravně zkaženého člověka do své přítomnosti pouze na základě dobrovolné oběti jeho Syna Ježíše.

Dr. H. Maurice Lednický slouží již 50 let jako duchovní církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým ředitelem Central Bible College ve Springfieldu, Missouri.

Tento článek byl převzat z publikace: H. Maurice Lednický *Kingdom Living* (2013). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

Osnova kázání | Text: Jozue 5,1-15

Díkovzdání v Gilgálu

ÚVOD

Poté, co izraelský lid překročil řeku Jordán, vztyčil na břehu u Gilgálu pamětní kameny označující místo, kterým jej Hospodin přivedl do zaslíbené země. Další vztyčil uprostřed Jordánu. V Gilgálu byl lid vyzván, aby si připomněl, čím dříve byl a čím se v Bohu stal. Díkovzdání bylo součástí této připomínky.

STATĚ

- **PŘIPOMNĚL SI BOŽÍ ZÁCHRANU**
 1. z egyptského otroctví.
 2. skrze projití Rudým mořem.
- **PŘIPOMNĚL SI BOŽÍ VEDENÍ**
 1. skrze Mojžíše.
 2. prostřednictvím desek Zákona.
 3. prostřednictvím oblaku ve dne a ohnivého sloupu v noci.
 4. nyní skrze Jozueho.
- **PŘIPOMNĚL SI BOŽÍ SMLOUVU, KTEROU BŮH UZAVŘEL S ABRAHAMEM (GENESIS 17,7-12)**
 1. Věčná smlouva (v. 7)
 2. Věčné vlastnictví (v. 8)
 3. Znamení smlouvy (vs. 10-12)
- **PŘIPOMNĚL SI BOŽÍ ZAOPATŘENÍ**
 1. na poušti – mana, voda, křepelky.
 2. nyní plody Kenaanu (Jozue 5,11-12).
- **PŘIPOMNĚL SI BOŽÍ ZJEVENÍNA SINAJI.**

Boží zjevení bylo obnoveno, když se před Jozuem zjevil velitel Hospodinova zástupu (Jozue 5,13-15).

ZÁVĚR

I my potřebujeme gilgálské díkovzdání, kde si připomeneme Boží záchranu, vedení, smlouvu, zaopatření a zjevení v našich životech. V důsledku toho budou naše srdce naplněna vděčností a uctíváním Boha. Rovněž to bude pro nás impulsem k tomu, abychom žili pro Boha.

autor: Terry L. Terrell

Studuj Bibli!

Na Vyšší odborné škole misijní a
teologické v denním nebo
kombinovaném programu?

Distančně na Global University?

V kurzu Ezdráš? Pouze jako posluchač?

Jako uředník Ježíše Krista.

Termíny přijímacích zkoušek:

20.6., 29.8. a 30.9. 2014

www.vosmt.cz

MAGAZÍN PRAKTICKÉ LETNIČNÍ TEOLOGIE
LÉTO 2014
ROČNÍK 1 | ČÍSLO 2

VYDÁVÁ:

Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Marek Goitka, B.A.
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

Vybrané články a grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – Copyright General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena.

COPYRIGHT:
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
VŠECHNA PRÁVA VYHRÁZENA.